

א' או דחג"ת גדלו' ב' הם בחינת שמו' של אהיה כנ"ל בתחילה הדרוש והם אהיה דיודין בגלגל ודאלפין בהוד ודההין ביסוד וסימנס יא"ה כמבואר בדרוש הללים צליל הו"ר א' אבל לא קבלתי חלוקים וסגוייהם מה בין נה"י גדלות א' לחג"ת גדלו' ב' כי כבר נבאר כי בקטנו' א' הנה"י הם אלה' ובקטנו' ב' דחג"ת הם אכדט"ס ואמנס זה הוא בבחינת לבושי הגדלות אבל בבחינת המוחין הפנימי' עלמס המתלבשים בתוכם כולם הם בחי' היות ואין בהם שינוי ז' וטעם הדבר הוא כמ"ל ז' כי בזמן הקטנו' בין קטנו' הא' ובין בקטנו' הב' אין לו ז' מוחין אחר' וזלל אלו הלבושים בלבד דח"טויות דנה"י דא' או דחג"ת דא' ואלו הלבושים עלמן לבדם ג' הם הם המוחין דו"א בקטנותו הא' או השני ולכן יש חילוק בשמות לבושי דנה"י אל שמות לבושי דחג"ת כי אלו אלה' ואלו אכדט"ס. אבל בגדלו' דו"א בין בגדלות הא' בין בגדלות הב' אין בחינת פנימיות עלמן דנה"י דא' או דחג"ת דא' אמנס הם טיפו' מוחין ממש הנמשכים ממוחין ראשון ואימא ממש צעת הווג ואין ביניהם שינוי בין גדלות ראשון לב' וכולם הן בחי' היות אבל אה"ג שנס הם באים מלבושין תוך נה"י או דחג"ת דאימא מבחי' פנימיו' כנודע אבל כיון שיש מוחין עלמן בתוכם אינס נקר' אלא על שם המוחין עלמס שהם היות ולא ע"ש הלבושין ע"כ לשון הקדמה שיעדנו לך לבארה :

דיקנא דאריך אנפין כמבואר שם במקומו אבל בפסח אינו עולה בדיקנא דא"ח עד חג השבועות כמ"ש להלן בה"י. וכל הסיבה היא כדי שיתבטלו החי' מלהתאחו בו בהיותו גדל בפ"א תכלית כל מדרגות ההגדלה והעליה כנ"ל. וענין זה נרמז בפסוק אחד בסדרוהו בעלי ההגדה דליל פסח לאמרו בתוך סדר ההגדה והוא פסוק ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים כו' והוא עם מה שביארנו כי עתה ביניאח מזרים רבה וגדל ז"א בתכלית מדרגו' גדולתו בפסח א' עד שגדל עד חג"ת דא"ח שהם בחינת החו"ב עילאין כנ"ל ושם בחג"ת הוא מקום הדדים והשדיים וזמ"ש ותרבי ותגדלי כו' שדים נכונו כו' ואמר ותרבי כנגד גדלות א' דנה"י ואמר ותגדלי כנגד גדלות ב' דחג"ת ט. וביאר הענין הגדלות זה הב' באיזה מקום הוא ואמר ותבואי בעדי עדיים והם שלשה שמות אכדט"ס שבחג"ת הנז' שכל אחד מהם הוא בני' ע"ד וזהו בעדי עדיים עדי א' עדיים ב' הרי ג"פ ע"ד. וביאר היכן הוא מקום שלשה שמות אלו של אכדט"ס ואמר שהם בחג"ת אשר שם מקום הדדים והשדיים וזמ"ש שדים נכונו. או איפשר לפרש ותרבי כנגד קטנות א' כי בתחלה בסוד העיבור הו' בחג"ת ג' כלילין בני' ועתה בקטנות ראשון שהוא זמן העיקה נגלו בו כל הו"ק. ותגדלי כנגד גדלות ראשון ותבואי בעדי עדיים קטנות שהוא שם אכדט"ס שדים נכונו כנגד חג"ת גדלות שני ז' וביאר יתבאר טעם למלות סיפור י"מ צליל פסח א' :

דרוש ג' ז' יבאר

ז' הנה התבו' היא נה"י דא' והבינה הוא חג"ת ונמלא כי ראש התבו' הוא בסיוס נס"י דבינה עם היות שבהיותם ככללים יחד בפר' אחד הנק' א' נק' הבינה חג"ת דא' כנ"ל ונמלא כי התחלת מקום הגדלות השני דו"א היתרוסף עתה צליל פסח משא"כ בשאר לילי יו"ט ושבתות כנ"ל הנה שם הוא במקום הפה של התבו' שהוא בג"ר שבה יב' וזהו לשון פסח פ"ה ס"ח כי שם הוא הפה של התבו' ולכן לריך להרבות בספור שבה יו"ט. עוד יש בענין זה פירושים אחרים בענין פסח ובענין סיפור י"מ ולקמן יתבאר בע"ה. **ודע** כי אלו המוחין הנ"ל שהם עד תכלית גדלות שני דו"א הנכנסים בתוכו צליל פסח הנה לסיבה זו אנו אומרים הלל גמור צליל פסח משא"כ בשאר לילי יו"ט והם מתקיימים בו כל הלילה וכל יום א' של פסח ולכן אומרים הלל גמור ביום א' של פסח ואח"כ מסתלקים לגמרי כמתחלה ואחר כך חוזרים ליכנס בסדר המדרגות מדרגה אחר מדרגה מן היום הב' של פסח עד השלום ג' יום של ספירת העומר שהוא חג השבועות כמ"ש בע"ה בענין ספי' העומר ולכן אין אומרים בשאר ימי הפסח הלל גמור אלא בדילוג. וטעם הדבר הוא כי לסבת אחיזת החי'ו' בז"א בתכלית תוקף אחיזתם לכן הולך להגדל בפ"א כל המדרגות של הגדלתו כדי שיתבטלו החי'ו' ואחר שנתבטל החומר הדבר לטבעו ליגדל בסדר הגדלתו מדרג' אחר מדרגה: **ג** וזה תבין מ"ש בס"ה בפ' אמור כי צליל פסח הוא זיווגא עילאה מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן. והענין הוא כי בשאר הו"ט נכנסין המוחין בסדר המדרגות בטבעם ולכן נעשה הזווג העליון ע"י תפלותיו ומעשינו אבל צליל פסח הוגדל ז"א שלא כדרך טבעה כי לא הו' יכולת בדיעו ע"י תפלותיו להגדילו

בהיות שבגלות מזרים היו החי'ו' נאחזים בתכלית בקדושה עד שחזר ז"א למדרגה היומר גרועה שהו' היותו ה) בבחינת ג' כלילין בג' לכן עלה ברעון המאיל העליון להוילא את ז"א בסו' לידה ממעי אמו ולהגדילו בתכלית הגדלות שאפשר להיות לו וע"כ התבטל אחיזת החי'ו' ממש מפני רוב האריותו של עתה ולא הספיק במה שיחגדל גדלות הראשון בלבד אשר הוא בחי' אשר ימים טובים כמבואר אללנו לעיל בענין הו"ט שאין עליית ז"א או רק בנה"י דתבו' לבד כנודע כי שם אהיה במילוי יודין הוא צבינה ז' והויה דס"ג היא בתבונ' ולכן יו"ט הוא בני' ע"ג כמנין הויה דס"ג עם עשר אותיות הם ע"ג כמנין יום טוב. אבל דע כי אין זה אלא מה שנעשה מאליו אבל אח"כ ע"י תפלותינו ודאי שעולים עד חו"ב עילאין כמבואר שם בפ' אלה מועדי ה' מקראי קודש כו' אבל עתה צליל פסח גדל הו"א אפי' גדלות הב' שהוא בחג"ת חו"ב עילאין ולא עוד אלא שילל פסח גדולה מליל שבת כי צליל שבת אין אל ז"א וזלתי גדלות הא' לבד והל' של בחי' מקיפין דללס ואפי' המקיף דאות מ' דללס אין לו צליל שבת כנ"ל במקומו אבל צליל פסח יש לו אף גדלות ב' דחו"ב עילאין כנ"ל ז' עוד יש בחי' מעלה אחרת צליל פסח יוטר משאר יו"ט ושבתות ה) והוא כי ביו"ט ובשבת אין ז"א עולה מדרגותיו בפעם אחד אבל עולה מדרגה אחר מדרגה ובכל תפלה ותפלה עולה מדרגה א' כנ"ל אללנו בתפלת שחרית ומוסף ומנחה דשבת אבל צליל פסח בפעם אחד עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלות רבות או אחר זו אלא בפ"א עולה עד גדלות הב' כמ"ש בע"ה :

האמנם

יש יתרון לשבת מליל פסח כי צליל פסח עולה עד חכמה ובינה עילאין לבד אבל ביום שבת במנחה עולה עד הגרות וביאורים: א) עייו שעה"ק דף ס"ד סוף ע"א נבו"ש דף קכ"ה: עיין אמת ליעקב דף ק"ד ע"ג סימן ל' ז' עיין ד"ש ד"ג ע"א אלהה כ"ב ול"ג: ג) עיין מבו"ש דף קכ"ו ע"א יפה שעה דף ל"ו דפיס היטן) כו"ח דף ע' ע"א: ד) פפ"ח סס: ה) עיין נה"ש דף ס"ג ע"ב ד"ה והענין ודף ס"ד ודע"ט ע"א שיפה כ"ו תי"ח דף ק"ו ע"א וק"ו ד"ה עוד כתב: ו) שער המזות פ' בא: ז) עיין נה"ש סוף דף ג"ח יכ"ט ודף ס"ג ע"א ד"ה והנה: ח) כ"ב א"מ נס זה אין לו הכנה כלל דא"כ למה נקרא הפסח מקרא קודש ויו"ט מסטרא דאמא והלא לוקח גם מוחין דאבא והיה ראוי להיות בשבת. ואין לאמר שאין זה אלא צלילה ולא ביום דהא ליתא שהרי לקח אחר שכל המוחין נשארם בו ביום א' כולו בלכן יש בו הלל גמור. ואין לומר שיש לו מוחי אבא אך לא כנה"י בפ"ע רק תוך נה"י דא"ח כנ"ל הא נמי ליתא כהרי אנו מכוונים בנה"י דאבא בפ"ע כדמשמע מתוך דרוש ר' כי זה כנוסית יזה כמלות וכל אחד בא בלבושין כפ"ע וא"כ למה לא יהא בשבת וזל"ע. ואין לומר שכל זמן שאינו עולה בדיקנא אינו נקרא שבת זה אינו דא"כ בשבועות שהיא עולה בדיקנא כנ"ל למה לא יהא שנונית בשבת. והרב כתב שם ששבועות דומה לכל הו"ט דעלמא ועוד שהחירה לא קראתו שבת וז"ל (עיין תי"ח דף י"ד ע"ב ט) עיין דכ"ש דף ג' ע"ב סי' כ"ד: י) א"מ הרב לא ביאר פ' ובערך למה ויפה פי' תברי הרי' ר' נתן ז"ל כי שערך ר"ל עלייתו בדיקנא ביום שבועות שאז שערות דיקנא דילי' נטמחין כחשלוס י"ג תיקונים שלימים: יא) עיין נה"ש דף ס"ה ע"א: יב) כ"ב א"מ כפ"ו נמלא ר"ל עילאית ליל פסח אינו אלא עד ראש התכניה דהיינו חוה דכינה וא"כ אך אחר בפרק זה שאין חסר לו רק עליית הדיקנא והרי חסר לו כל האפי' פרע"פס העליונים דא"ח. ואינו זוכר כי רחמי בכתבי הרמ"ז ז"ל מ"ש בדרוש ליל פסח גדלות א' נה"י גדלות ב' חג"ת ר"ל דאריך כי יסב"ו"ת כנגד נה"י וא"ח עילאה כנגד חג"ת ונמלא כפ"ו לקח כל פרע"פס או"א ואין חסר לו רק פליית הדיקנא וזה אמת גמור בעיני. ואח"כ וזכתי ומתאחי למותרו"ז ז"ל כפ"ג משער ל"א וז"ל א"ח זה מחמד ולמשה וזה מנכורה ולמשה ונמלא חג"ת דבינה ונה"י דתכונה כנור כסדר ליל פסח אך ג"ר הם א"ח עכ"ל ועי"ש:

ג) עיין מבו"ש דף קכ"ו ע"א יפה שעה דף ל"ו דפיס היטן) כו"ח דף ע' ע"א: ד) פפ"ח סס: ה) עיין נה"ש דף ס"ג ע"ב ד"ה והענין ודף ס"ד ודע"ט ע"א שיפה כ"ו תי"ח דף ק"ו ע"א וק"ו ד"ה עוד כתב: ו) שער המזות פ' בא: ז) עיין נה"ש סוף דף ג"ח יכ"ט ודף ס"ג ע"א ד"ה והנה: ח) כ"ב א"מ נס זה אין לו הכנה כלל דא"כ למה נקרא הפסח מקרא קודש ויו"ט מסטרא דאמא והלא לוקח גם מוחין דאבא והיה ראוי להיות בשבת. ואין לאמר שאין זה אלא צלילה ולא ביום דהא ליתא שהרי לקח אחר שכל המוחין נשארם בו ביום א' כולו בלכן יש בו הלל גמור. ואין לומר שיש לו מוחי אבא אך לא כנה"י בפ"ע רק תוך נה"י דא"ח כנ"ל הא נמי ליתא כהרי אנו מכוונים בנה"י דאבא בפ"ע כדמשמע מתוך דרוש ר' כי זה כנוסית יזה כמלות וכל אחד בא בלבושין כפ"ע וא"כ למה לא יהא בשבת וזל"ע. ואין לומר שכל זמן שאינו עולה בדיקנא אינו נקרא שבת זה אינו דא"כ בשבועות שהיא עולה בדיקנא כנ"ל למה לא יהא שנונית בשבת. והרב כתב שם ששבועות דומה לכל הו"ט דעלמא ועוד שהחירה לא קראתו שבת וז"ל (עיין תי"ח דף י"ד ע"ב ט) עיין דכ"ש דף ג' ע"ב סי' כ"ד: י) א"מ הרב לא ביאר פ' ובערך למה ויפה פי' תברי הרי' ר' נתן ז"ל כי שערך ר"ל עלייתו בדיקנא ביום שבועות שאז שערות דיקנא דילי' נטמחין כחשלוס י"ג תיקונים שלימים: יא) עיין נה"ש דף ס"ה ע"א: יב) כ"ב א"מ כפ"ו נמלא ר"ל עילאית ליל פסח אינו אלא עד ראש התכניה דהיינו חוה דכינה וא"כ אך אחר בפרק זה שאין חסר לו רק עליית הדיקנא והרי חסר לו כל האפי' פרע"פס העליונים דא"ח. ואינו זוכר כי רחמי בכתבי הרמ"ז ז"ל מ"ש בדרוש ליל פסח גדלות א' נה"י גדלות ב' חג"ת ר"ל דאריך כי יסב"ו"ת כנגד נה"י וא"ח עילאה כנגד חג"ת ונמלא כפ"ו לקח כל פרע"פס או"א ואין חסר לו רק פליית הדיקנא וזה אמת גמור בעיני. ואח"כ וזכתי ומתאחי למותרו"ז ז"ל כפ"ג משער ל"א וז"ל א"ח זה מחמד ולמשה וזה מנכורה ולמשה ונמלא חג"ת דבינה ונה"י דתכונה כנור כסדר ליל פסח אך ג"ר הם א"ח עכ"ל ועי"ש:

כי אלו המוחין הן מן הקטנות (ה) ומתן הוא במוחין דמלך אבא וכבר הודעתך ענין עץ הדעת טו"ר שהוא בחי' היסוד דאימא שבדעת דז"א אשר נפק בוחו ושם הוא מתגל' ואז יש מקום אחיזה אל החי' והנה נמלא כי חמך ושארם הם זכרים כי הם מוחין דז"א מלך אבא ומלך א"י ובהיותם עדיין בחבור יש קצת אחיזה אל הדין (ט) ואמנם מחמת ומשארם הם בחי' אלו בהיות' בסוד הנקבה והענין הוא כי הנה לאה עומדת ממשי בחמור' המוחין דז"א ויוקנה ממשי ועשיתם בה בחי' מוחין שבס' בחי' הארה היוצאת (י) ממוחין דאבא אל לאה נק' מחמת נוקבא והארה היוצאת ממוחין דא"י אל לאה נק' משארם נוקב' ומלת מחמת נגזר מן חמך ומשארם מן שארם והנה מחמת הוא אחיות חמך הם וכן משארם הוא שארם. וזה יובן כמה שהודעתך בפסוק ויעקב איש חם ר"ל בעלה דמטריית' לאה הנק' הם בסוד ומדת ימי מה היא מדת ח"ס ד' ור"ל המוחין של חמך המזריין בלאה הנק' ח"ס נק' מחמת והמוחין של שאר' המזריין בלאה הנקרא' ח"ס נק' משארם. והרי נתבאר ענין הלאוין שבתור' קלמס בדבורא והם לא יאכל חמך שאר לא ימלא בבתיכם וקלמס בנזקתו כמו כל מחמת לא האכלו :

ונראה הענין בציאור יותר הנה הודעתך בענין כל המהלך ד' אמות בחי' כו' והוא בשער ג' בשער מאמרי רז"ל בד' ו' יא) וע"ש כי ד' בחי' הם וכולם נק' לאה ב' מלך מוחין דאבא וב' מלך מוחין דא"י. גם נתבאר בדרוש הי"ח גש' שהמלך מותר בהם וע"ש ושם נתבאר כי הב' דמלך אבא הא' מהם נדבקה ביסוד דאבא שבתוך דעת ז"א והאחרת היא נדבקה ביסוד דאימא שבתוך דעת דז"א. והב' דמלך אימא הא' מהם נדבקה ביסוד דא"י והאחרת עומדת בחון בחמור' ז"א מן החזה ולמעל' עד כנגד מוח הדעת דז"א ומלא כי הנה בחי' דלאה הם בפנים הוך ז"א ובחי' הד' היא בחון לז"א ולכן בזו הד' העומדת בחון אפשר שתאחוזה בה החי' ולכן נק' זאת החי' משארם ר"ל שאר הם כי היא לאה הנמשכת ממוח' דא"י הנק' שאר כנו' ויש בה דינים רבים לב' סבות אם להיות' ממוחין דאימא' ואם להיותה בחון ולכן יש פחד שלא יתאחוזה בה החי' וזריכה שימור גדול מן החי' ולכן יש ב' בחי' הא' היא נק' מלך שמו' והא' מלך שאינה שמו' (י) כי לאה ב' של אבא העומדת בפנים תמיד היא שמו' מן החי' והינה מחמת כי אין החי' יבוליס ליגע בה אכל לאה הב' של אימא העומדת חון לז"א נק' מלך שאינה שמו' מעמלה להיותה בחון ולכן נק' לזיכה בה שלא תחמין ויתאחוזה בה החי' ומה שהיתה נק' הם תחזור ח"ו להספק לאחיות מ"ת המורות על אחיזה החי' הנק' מוח כדוד. וענין השימור הוא שתחזור האחות ליכנס בפנים חון ז"א ולא תשאר בחון כל ז' ימי הפסח. וזוהו חמך מ"ש לעיל בדרוש הא' וגם בענין התרופה כי כל כונת ליל פסח הוא בבחי' רחל ולא בלאה לפי שלאה מתבטלת בפסח ונכנסת בפנים כדי יינקו החי' ממנה. והנה כיון שנעשה השימור הזה בז' ימי הפסח ונבטלת אחיזה החי' בלאה היא נשמרת מאלים מלאך ואל"ך כל ימות השנה ואין חשש בעמדה בחון כדוד ולכן לא נלטינו על אכילת חמך או שאר אלא בז' ימי הפסח וזו היא התשובה שהשיבו רשב"י לר"א בנו בס"ה בפ' אמור כששאל לו למה לא נלטינו כל ימות השנה על איסור חמך והשאר יע"ש :

ונבאר עתה מה נעשה מבחי' זו של לאה המתבטלת בז' ימי הפסח ונכנסין אלו המוחין שלה בפנים חון ז"א והנה בהכנסה בפנים אין להם מקום לעמוד שם למעלה והם יורדים דרך פנימיות חון הגרון דז"א (א) עד למטה בז"א בחזה שלו ושם יולאות בחמור' החזה ונכנסין בראש רחל העומדת שם אב"א עם ז"א ואח"כ נבאר מה נעשים האחרות האלו בדרתם בראש רחל

ההיות וביאורים (ה) נפ"ח הנחם ולא נעשה ע"י תפליתי. והקפה הרב ש"ס הלא כי ע"י תפלה הוא כי כתב בראש הדרוש וז"ל אכל כליל פסח בפ"א עולה כל המדיניות שלא ע"י תפלות רבות כ"ו אלא בפ"א עולה עד הגדלות ב' עיי"ש בדף פ"א סוף ע"א נמצא דחינו מלאי אלא על ידינו ע"י תפלות ערבית. ותיקן זיה עמנו נקרא מלאי דבין דאין בידנו ע"י תפלות לעלות רק מדריגה אחד ושמה עולה כל המדריגות כב"א אין זה אלא מלאי ברחמי המרובים כנ"ל : (ב) עיין פ"ח דרוש ו' שכלל ב' מתיר : (ג) קאי על ליל ב' של פסח דמותר הווי או על שביעי של פסח דאל"כ יקשה קישות הרב ש"ס הלא שבושות ובר"ה ובשמיני עזרת נאמר נ"ב הווי ואם קאי על מן הסובית הלא אין בו עליות כא"ר שרי ל"א הניע זמן וז"ל עד שמיני עזרת עיי"ש. והרב ש"ס מתיר דקאי על חיה"מ דנ"ב נקרא יו"ע עיי"ש : (ד) עיין נה"ש דס"ד ע"ה : (ה) כ"ב ח"מ אשכח שהיה זאת נפת מכה כמרות שכתב הרב ש"א לפיחית הקבר בלא דם וזו לידה אימא עילאה את הנוקבא ודם ההוא הנה מכות כמרות כמרות וכן הנוקבא בכל שנה דם זה שמשם אחיות החי' והי"ע עיי"ש : (ו) פ"ח שער הן המזוה פ"ד : (ז) עיין דברי שלום ד"ג ע"ד שאלה כ"ח : (ח) ח"מ להיות מלת שאר ג' מוחין דקטעות כאמור. גם מלת דבש הוא כמו אשה והיא הש' הוא אלקים דמילוי וידין וה"ה הם ה' אחיות אלקים כנגד הרים של שאר והא' הוא כנגד אלקים דאשין לכן ליה הכתיב כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממני אשה לר' להיותם דינין תקיפין : (ט) ח"מ כמ"ש הרב ז"ל שמלת חמך הוא במוחין דמלך אבא לא קבלתי כלום כי"ה הם [ולי' מנחם נלע"ד לומר כי המ"ה כנ"ה דאב"א (ובתיכם נכלל גם הדעת בידע) כנ"ה חמך] והלגער"ד לומר כי הת' והג' של מלת ללם. והל' מתחלק בח' כאלפא ביחא ח' ומלא כי חמך הוא ללם [לא ידעתי איך הוא מרומם שהוא דאב"א] : (י) עיין ד"ג ע"ב שאלה כ"ו : (יא) ע"ד שאלה כ"ו : (יב) עיין ד"ג ע"ב שאלה כ"ו :

ברגע אחד תכלית ההגדלה ואין זה אלא ברחמי המאיל יתברך אשר הפליג חסדו ברחמינו לעשות גם הגדול ההוא שלא בדרך טבע ולא נעשה ע"י ה' אלא מאליו. וזוהו חמך ענין איסור הוויג בליל פסח (ב) משא"כ בשאר הי"ט שהותר הוויג אלו ואתרבה"ש חיוג מזו"ת (ג) עונה יען כי ע"י התחמו' נעשה אז הוויג העליון אבל בליל פסח שאין הוויג העליון נעשה ע"י נאסר לנו הוויג התחתון. ודע כי ראיית אנשי מעשה נוהגים לעבור בתורה כל ליל פסח עד הבוקר וכמ"ש מעשה בר"א ור"א בן עזריא שהיו מספרים בי"מ כל אותו הלילה כו' (ד) :

גם זוהו חמך מ"ש בס"ה בפ' אמור כי ענין ימי ספי' העומר הם בסוד ספירת ז' ימי נקיים כדי שתהיה האשה העליון' לבעלה בחג השבועות. וקשיא טובא דכיון שהי' וויג עליון בליל פסח כמו שזכרנו בשם ס"ה בפ' אמור א"כ הרי יאלת מחלתה טומאה של נלות מזרים ונערה לבעלה ונדוונה עמו ואך חוזרת אחר הוויג ההוא לספור ימי נקיים. אבל הענין יובן עם הנו' כי הנה ענין הטומאה הואת היא נמשכת מאותם ה' דמים של טומאה שקבלה בזמן נלות מזרים מבחי' לבוש הגבו' מתמיתה הנשאר מסיגיה כנ"ל ולכן היא זריכה להטהר מאותם הדמים הטמאים כי אז היו החי' נאחזים בה ג"כ ובליל פסח אשר הגדיל ז"א ברגע אחד כל ההגדלות ההם נפקו הדמים ההם (ה) ונבטלה אחיזה החי' לז"א ולא בטוק' כלל ועיקר ולכן נטהרה ולא הולכה למנות ז' נקיים בעבור כי נטהרה לפי שעה שלא בדרך טבע. אבל אחר עזר יוס' אל של פסח ונסחלקו המוחין חזרו החי' להתאחוזה בדמים אבל לא אחיזה גמורה כבתולה כי כבר נבטלה אחיזהם הגדול' וחזרו להתאחוזה בדמים ההם ולא נכנסין המוחין בהם בסוד המדרגות וכפי סדר כניסתם כך הוא סדר ביטול אחיזהם לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומ' שהוא ענין ספירת ז' נקיים ואז נטהרה מטומאתה ונגמרה להטהר בחג השבועות ואז חוזרת להודווג עמו כמ"ש לקמן בע"ה ענין זה. לפי שכפי הנו' יש קשיא גדול' שא"כ איך שאר ימי הפסח נק' יו"ט כיון שעדיין לא נטהרה מטומאתה עד חג השבועות וגם השבתות ור"ח אשר בין פסח לעזרת. ולמטה בענין יוס' ז' של פסח בענין קריעת ים סוף יתבאר זה היטב בע"ה :

דרוש ד' (י) יבאר ענין חמך והשאר מה עניינם בפסח אבל הדרוש הוא מלוקט הנה כתוב בתורה כמה שנים ושמות מחולפים כי כתיב לא יאכל חמך וכתיב כל מחמת לא תאכלו וכתיב שאר לא ימנה בבתיכם וכתיב משארותם לרודות בשתלותם כו' והענין הוא זה דע כי בז"א יש ב' בחי' מוחין א' ללם דא"י וא' ללם דאבא ושינוי זה בחון זה כדוד אבל אני מוסכם כמה ששמעתי אה שמעתי שהוא בבחי' מוחין דקטנות או גדלות ויש פנים לכאן ולכאן ואין בידי להכריע ולכן אכתוב את כל הדרוש בבחי' מוחין סתם ולא אזכיר אה את דקטנות או גדלות. והנה בחי' שם חמך הוא במוחין דמלך אבא ושם שאר הוא במוחין דמלך א"י כי דינים דא"י הם יותר תקיפין על של אבא כדמיון השאר שכחו חוק מן חמך כי השאר חמין לאחרים ולסבי' זו יותר אחיזה אל החי' והנוקבא בשאר שהם מוחין דא"י מדאבא שהוא חמך. והנה שם שאר הוא חסר ו' כדוד (ז) והנה הש' הוא כנגד המוח דחכמה דא"י שהוא שם אלהים דידין העולה בגימ' ש' ואות הר' היא כנגד המוח דב' מלך א"י והוא אלהים שפוט בריבועו שהוא עולה ר' ולפי שמוח הבינה הוא יותר דין ממוח החכמ' לכן הוא בס' האחרון דאלהי' ואות ח' הוא מוח הדעת דמלך א"י שהוא שם אלהים במילוי אלפין ולכן ח' זו רומזת על היות מילויו באלפין אבל לפי שמוח הזה הוא גרוע וקטן מב' המוחין האחרים לכן אין ניכר בו חשבון מילוי רק הוראת מילוי שהוא באלפין כנו' ומלא כי מלת שאר היא כללות ג' מוחין דז"א מלך א"י. והנה מזה נראה

ההיות וביאורים (ה) נפ"ח הנחם ולא נעשה ע"י תפליתי. והקפה הרב ש"ס הלא כי ע"י תפלה הוא כי כתב בראש הדרוש וז"ל אכל כליל פסח בפ"א עולה כל המדיניות שלא ע"י תפלות רבות כ"ו אלא בפ"א עולה עד הגדלות ב' עיי"ש בדף פ"א סוף ע"א נמצא דחינו מלאי אלא על ידינו ע"י תפלות ערבית. ותיקן זיה עמנו נקרא מלאי דבין דאין בידנו ע"י תפלות לעלות רק מדריגה אחד ושמה עולה כל המדריגות כב"א אין זה אלא מלאי ברחמי המרובים כנ"ל : (ב) עיין פ"ח דרוש ו' שכלל ב' מתיר : (ג) קאי על ליל ב' של פסח דמותר הווי או על שביעי של פסח דאל"כ יקשה קישות הרב ש"ס הלא שבושות ובר"ה ובשמיני עזרת נאמר נ"ב הווי ואם קאי על מן הסובית הלא אין בו עליות כא"ר שרי ל"א הניע זמן וז"ל עד שמיני עזרת עיי"ש. והרב ש"ס מתיר דקאי על חיה"מ דנ"ב נקרא יו"ע עיי"ש : (ד) עיין נה"ש דס"ד ע"ה : (ה) כ"ב ח"מ אשכח שהיה זאת נפת מכה כמרות שכתב הרב ש"א לפיחית הקבר בלא דם וזו לידה אימא עילאה את הנוקבא ודם ההוא הנה מכות כמרות כמרות וכן הנוקבא בכל שנה דם זה שמשם אחיות החי' והי"ע עיי"ש : (ו) פ"ח שער הן המזוה פ"ד : (ז) עיין דברי שלום ד"ג ע"ד שאלה כ"ח : (ח) ח"מ להיות מלת שאר ג' מוחין דקטעות כאמור. גם מלת דבש הוא כמו אשה והיא הש' הוא אלקים דמילוי וידין וה"ה הם ה' אחיות אלקים כנגד הרים של שאר והא' הוא כנגד אלקים דאשין לכן ליה הכתיב כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממני אשה לר' להיותם דינין תקיפין : (ט) ח"מ כמ"ש הרב ז"ל שמלת חמך הוא במוחין דמלך אבא לא קבלתי כלום כי"ה הם [ולי' מנחם נלע"ד לומר כי המ"ה כנ"ה דאב"א (ובתיכם נכלל גם הדעת בידע) כנ"ה חמך] והלגער"ד לומר כי הת' והג' של מלת ללם. והל' מתחלק בח' כאלפא ביחא ח' ומלא כי חמך הוא ללם [לא ידעתי איך הוא מרומם שהוא דאב"א] : (י) עיין ד"ג ע"ב שאלה כ"ו : (יא) ע"ד שאלה כ"ו : (יב) עיין ד"ג ע"ב שאלה כ"ו :

נקרא חס והתחברות גבורה עם גבירה דינים דינים נקרא
 בן רשע והתחברות בינה עם זינה שהם גם כן דינים
 דינים אלא שאינם דינים תקיפין נק' בן שאינו יודע לשאול. האופן
 הב' וזהו יותר נכון אלני כי הכל הוא בבחי' הה' כי בהתחברו'
 גבורת החסד דלחה עם גבורת החסד דרמל נקרא בן חסם שהם
 ב' היות מב' גבורות ששתיכן בחי' חסדים שבגבו' והם בגימ'
 ב'ן אכל הוא חסם לסיבת הגו' והתחברות גבו' הגבו' דלחה עם
 גבו' הגבו' דרמל נקרא בן רשע. והתחברו' גבורה הכ"ת דרמל
 בגבורת הכ"ת דלחה נקרא בן חס. והתחברו' ב' גבורו' האחרו'
 דגמל והוד דרמל אשר ב' הם בחי' א' כנודע עם גבורת כ"ה
 דלחה שגם הם בחי' א' וב' בחיני' אלו נעשות בן שאינו יודע
 לשאל. והנה ב' בחי' אלו הנוספות בדרמל עתה שהם סוד אור
 המקיף היואל' מפני דו"א וסוד שארית האור היורד דרך פנימיות
 עד ראש רמל (א) הנה זה הוא בחי' החס' שיש עתה לרמל כליל
 פסח מה שאין לה בשום זמן מהזמנים אחרים כי עתה לוקחת
 חלקה וחלק לחה חברתה בבת א':

דרוש ה' (ב) בענין גלות מלרים וענין פרעה כבר נתבאר
 אללנו כי בגלות מלרים חזר ז"א להיות

בבחי' קטנו' ונסתלקו ממנו המוחין גדולות ואז לא היו מתפשטי'
 בו רק ה' חסדי' וה' מבחי' הקטנו' והם סוד ה' דמי' טהורים
 וה' דמי' טמאים שבאשה והם סוד מש"ה ואעבור עליך ורחקך
 מתבוססת בדמיון כו' (ב) והנה עשר היות הם ה"ח וה"ג מלד
 אבא ועשר אה"ה הם בסוד אחרים העולים דם שהם עשר דמי'
 הגו' ה' חסדים וה"ג מלד א'י' ואז פרעה שהוא סוד העורף ומלרים
 שהוא מלד הגרון היו יונקים משם ביות החסדי' והגבורו' הם
 סודו ומ"ש מתבוססת בדמיון מ"ת בוססת ר"ל כי הקל' הנק'
 מת שהוא אבי אבות העומאה דרגא דמותה היתה בוססת ונאחזת
 בדמיון שבגרון ר"ל ב' דמיון שהם דמים טהורים ודמים טמאים
 ובגלות ישראל ממלרים שהוא ממלד הגרון ונתפשטו למטה בגוף
 אז נפסקו הדמים ההם ולא יוכלו פרעה ומלרים לינק מהם ואז
 החסדי' והגבו' שהיו בתחילה בגרון ירדו ונתפשטו למטה בגופא'
 דו"א. ונמצא כי ענין ליל פסח הוא בסוד המוחין דקטנו' והם
 שלשה פעמים אלהים דיודין בחכמה ודההין בבינה ודאלפין ברעת
 אכל הא' בליור י"י' הוא בחסדים והא' בליור י"ן' הוא בגבו'
 (ה) והנה המלה הוא בסוד שתי מוחין הנק' חו"ב ואע"פ שהם של
 קטנו' אין שום אחיזה אל הקליפה ונקרא מלה שמורה כי הוא
 שמורה מן המוחין וכמש"ל פ' ליל שמורה הוא לה'. ולכן
 מלה היא בגימטריא פ"ב ס"ג שהם סוד חו"ב שתי המוחין ואמנם היו
 שלשה מלות (ו) לפי שאות ה' יש בה ג' יורים או ד"ו או ד"י או
 וו"י כנודע. ושלשה יורים אלו הם ב"ך או שבשם אלהים הנ"ל
 והנה כנגד יורד ד"ו אלו בולעין המלה העליונה להמויא' שיעור
 כיות שהוא י' שלימה וכיות מן המלה הפרוסה שהיא סוד ד' כמו
 שיתבאר וכנגד יורד ד"ו אלו בולעין מלה האמצעית לב' ונרדף
 שהחלק הא' יהי' יותר גדול כנגד הו' והחלק הב' יהיה יותר קטן
 כנגד ד' וכנגד יורד וו"ו אלו עושים זכר למקדש כהלל כו' במלה
 שלישי שהיא רמז אל שלשה וו"ו הגו' וכן הוא מלה שלישי. גם רמז
 שהיה כורך שלשה דברי' ביחד שהם בשר הפסח ומלה ומרור כנגד
 שלשה ויין. ואמנם מוח הדעת החיוני מתאחים בחסדים וגבו'
 אשר בו ולכן נאשרו בחמץ והשאר כי החמץ הוא בחסדים והשאר
 אשר חימוולו יותר קשה הוא בגבו' כי שם מתאחים יותר. והנה
 שאר הוא חסר ו' והוא אלהים של הגבו' דקטנו' במילוי יודין
 הוא ש' מן שא"ר והאחוריים פשוטים שלו הם ר' מן שאר וכללו'
 השם עלמו שהוא אלהים כפשוטו הוא א' מן שאר ולהיות כי בימי
 הפסח הוא זמן הניקיה' של ז"א כנז"ל ואינו נגדל עד חג
 השבועות לכן נלוטו שלא יראה בפסח לא חמץ ולא שאור כדי
 שלא יינקו החיונים מן החו"ג של הקטנות דו"א ונרדף לבשר
 אוהם מקודם הפסח כדי שלא יתאחו בהם החיונים. והנה ענין
 הד' כוסו' של ליל פסח הם כנגד ג' אלהים במילוייהם כי כן כוס
 הוא בגי' אלהים. והנה כוס הא' הוא כנגד אלהים דיודין שבמות
 סתממה ולפי שהסתמה נקרא קדש כנודע לכן הקידוש של ליל פסח
 נאמר על הכוס הא'. והכוס הב' הוא כנגד אלהים דההין שבמות

ונבאר מה שיעדט למע' והוא מה נעשה באלו ההאריות של
 לחה הנכנסות בראש רחל. דע כי אלו ההאריות של
 המוחין דלחה היורדין תוך פנימיות גרון דו"א נחלק לב' בחי' כי
 בתחלה בדרתם בבחי' הגרון ושם הוא מקום לר' מאד מתבקע
 המקום הוא ונעשה בחי' הפה דו"א ויולא משם בחי' הכל היואל'
 מהפה ונעשה בחי' א"מ לרמל ג"כ ע"ד מה שנת' לקמן בענין ברכת
 ספירת העומר שכולה בבחי' אור המקיף וע"ש ושאר האריות
 נכנסים שם ויורדין בפנים עד החזה ומשם יולאים ונותנים לרמל
 וכנסין ברישא דילה. וז"ש פסח פ"ה ס"ח שהוא אור המקיף הזה
 היואל' בסוד שיחה מן הפה וגם זה ע"ד מה שנת"ל בענין ספירת
 העומר וע"ש. ואמנם בחי' הב' היורדת עד החזה ומשם נתנים
 בראש רחל הנה אז בלי ספק שנקבלין המוחין דרמל וסוד (ג)
 ג"כ ד' כוסות כליל א' של פסח שהבינה הוא לשפות אלו האריות
 של המוחין דלחה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל
 ושם יכנסו בראשה. וזוהו תבין ענין מ"ש בהגדת ליל פסח וז"ל
 כנגד ד' בנים דברה תורה אחד חכם וא' רשע וא' תם וא' שאינו
 יודע לשאול והענין הוא כי ב'ן בגי' הוא ב' היות פשוטו' ועתה
 יש לש ד' בנים שהם ד' מוחין כפולים ד' שלה וד' של לחה הם
 ח' היות שהם ד' בנים כל מוח כלול מב' היות שהוא ב'ן א'
 ואלו ד"פ ב'ן הם בחינת הקדקד של רחל כי קדקד בגי' ד"פ ב'ן
 האמנם בסדרן אני מסופק איך שמעתי ממוז"ל אס הוא באופן זה
 אז או ולכן אכתוב שניהם. האופן הא' הוא כי בהתחברו'
 חכמה וחכמה נקרא בן חסם והתחברו' חסדים עם חסדים

רחל ובתחלה נרדף לתת טעם למה נזכרנו שלא ילאו אלו ההאריות'
 אל לחה מפחד אחיות החיטו' ואין אנו חוששים עתה בלחהם אל
 רחל. והטעם הוא לבבות רבות כי אין החיונים נאחזים ברחל כמו
 בלחה והטעם הא' הוא לפי שלא' אינה פר' בפ"ע כשאר הפר'
 שבאלילות אבל היא בחי' אחוריים דאי' שנפלו שם למטה בעת
 ביטול מלכי אדום. והטעם הב' הוא לבחי' המקומות כי לחה
 עומדת במקום האורות המכוסים וע"כ יש יכולת לחיטו' להתאחו
 בה אבל רחל יושבת תחת החזה אשר שם האורות הם מגולים
 ודומים לאור השמש היואל' מנרתקו שאין העין רעה של החיוני'
 יכולה להסתכל שם. הטעם הג' ובו נבאר ג"כ טעם למה רחל
 עם ז"א עומדים אב"א ולחה עם ז"א עומדים פנים דלחה נגד
 אחור דו"א. אבל הענין הוא בכיוו' גמורה כי לחה להיותה
 עומדת במקום עליון למעלה מן רחל אין החיטו' נאחזים בה הרבה
 וארדבה אנו רוצים לתת להם קצת אחיזה דאם לא כן בלע המוח
 לנלח והקל' נרדף גבוה הם בעולמו' כמש"ה והנה עוב מאד וארז"ל-
 זה מלאך החיים. מאד זה מלאך המות ולכן פני לחה עומדת
 כנגד אחורי ז"א ואחורי לחה נשארים בגילוי כדי לתת אחיזה אל
 החיטו' שיקחו חלקם ואין אנו יריאים שיתאחו בהם מאד להיות'
 במקום עליון כנו'. ואמנם רחל שהיא עקרת הבית עיקרו של
 בית כי היא פר' ממש בפ"ע ככל שאר הפר' והיא עוק' אחיותיה
 דו"א אין רוצים שיתאחו בה החיטו' ובפרט כי היא עומד' למטה
 מלחה ואם יתאחו בה תהיה אחיותה יותר גדולה מאד ותתגבר
 הרשע' ותשחית העולם כולו ח"ו ולפיכך זו עשה המאליל העליון
 שימדו ויין אב"א א' בא' יגשו ורוח רעה לא תעבור ביניהם כי
 אין להם מקום להדבק בבחי' הפנים אלא באחוריים כנודע. והנה
 אחוריה דבוקים באחורי ז"א ואין להם מקום לכנס ולהתאחו שם
 וכ"ז הוא בתחילה בנינה שעדיין הלבנה פגומה אבל אחר שתמל'
 הלבנה ויתמתקו הדינין שבה והנכסר בסוד הנסירה ויושם בשר
 תחתיה שהם בחי' החסד והרחמים אז חוזרים היא וז"א פב"פ
 ומדווגים ואין פחד מן החיטו' כי אין להם להתאחו באחורי'
 שלו ושלה אף אס הם בגילוי כיון שכבר נתקנו ונתמתקו הדינין
 שבהם. וזוהו יתבאר שטעם הג' שזכרנו הוא כי כיון שלאה אחורי'
 מגולים המיד כי פני' פוגים באחורי ז"א לכן אנו יריאים שמה
 יתאחו באחוריה הקל' ב' ימי הפסח ותחמין דיניה בסוד החמץ
 (י) ולכן היא מתבטלת (א) באלו הימים בלבד וההאר' שלה יורדות
 בראש רחל העומדת אב"א עם ז"א ואין החיטו' יכולים להתאחו
 באחוריה ומכ"ש בפניה ואף על פי שמקום החיטו' הוא כנגד
 פניה של רחל כנודע אינם יכולים להתאחו שם :

ונבאר מה שיעדט למע' והוא מה נעשה באלו ההאריות של
 לחה הנכנסות בראש רחל. דע כי אלו ההאריות של
 המוחין דלחה היורדין תוך פנימיות גרון דו"א נחלק לב' בחי' כי
 בתחלה בדרתם בבחי' הגרון ושם הוא מקום לר' מאד מתבקע
 המקום הוא ונעשה בחי' הפה דו"א ויולא משם בחי' הכל היואל'
 מהפה ונעשה בחי' א"מ לרמל ג"כ ע"ד מה שנת' לקמן בענין ברכת
 ספירת העומר שכולה בבחי' אור המקיף וע"ש ושאר האריות
 נכנסים שם ויורדין בפנים עד החזה ומשם יולאים ונותנים לרמל
 וכנסין ברישא דילה. וז"ש פסח פ"ה ס"ח שהוא אור המקיף הזה
 היואל' בסוד שיחה מן הפה וגם זה ע"ד מה שנת"ל בענין ספירת
 העומר וע"ש. ואמנם בחי' הב' היורדת עד החזה ומשם נתנים
 בראש רחל הנה אז בלי ספק שנקבלין המוחין דרמל וסוד (ג)
 ג"כ ד' כוסות כליל א' של פסח שהבינה הוא לשפות אלו האריות
 של המוחין דלחה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל
 ושם יכנסו בראשה. וזוהו תבין ענין מ"ש בהגדת ליל פסח וז"ל
 כנגד ד' בנים דברה תורה אחד חכם וא' רשע וא' תם וא' שאינו
 יודע לשאול והענין הוא כי ב'ן בגי' הוא ב' היות פשוטו' ועתה
 יש לש ד' בנים שהם ד' מוחין כפולים ד' שלה וד' של לחה הם
 ח' היות שהם ד' בנים כל מוח כלול מב' היות שהוא ב'ן א'
 ואלו ד"פ ב'ן הם בחינת הקדקד של רחל כי קדקד בגי' ד"פ ב'ן
 האמנם בסדרן אני מסופק איך שמעתי ממוז"ל אס הוא באופן זה
 אז או ולכן אכתוב שניהם. האופן הא' הוא כי בהתחברו'
 חכמה וחכמה נקרא בן חסם והתחברו' חסדים עם חסדים

הנהגות וביאורים: (א) פי' האריות מתבטלת אבל לחה עתה אינה מתבטלת ועיין לקמן דרוש ו' כד"ה מרור וכורך להתחיק דיני המרים שלה: (ב) עיין
 ד"ג ד"א ע"ג שאלה מ"ט: (ג) מולתי: (ד) פ"ה פ"ג משנת המלות: (ה) עיין דברי שלו' ד"ד ע"א שאלה ל': (ו) שמעתי מהרמ"ש ה"י
 שאין לטון כללי היורדין שהם ו"ק דקטנו' אלא באלקים מלא ומ"ש למעלה שהם חכ"ד דקטנו' והכו': (ז) חו"ח דפ"ל ע"כ:

בינה ולכן בו נזכר ההגדה של סיפור יציאת מצרים. וטעם כי ככה נ' שערי בינה יאלו ישראל ממלכים וגם כי הסיפור עצמו הוא בזינה כי היא סוד הגרון הנק' קול עילאה דמינה נפקו קול ודיבור. והטעם הנ' והד' הם כנגד חסדים וגבו' ושניהם הם אלהים במילוי אלפין אלא שהא' שגחם' היא זורת יר'י' ושגבבו' היא זורת יר'י' ולפי ששניהם כלולים יחד במוח הדעת לכן בין ג' לד' לא ישהה וענין המרוח בגי' מות' והוא בחי' הדינים שקשים שזריך לטחן וללעסן בשיניים כדי למחוק המירור' שבהם כדודע בסוד השקקים הטהונים מן לזדיקים לפת' וז"ס מ"ש רז"ל בלע מרור המרוח הוא זכר לטיט והוא בסוד לאה כי אלו זריבים למחוק המרוח הוא ג"כ והנה א' י' שבאמנע ב' הטיחין עולה לכאן ולכאן ט"י י"ט והוא סוד מילוי ההויה דאלפין שעולה י"ט והוא בגי' חו"ה וב"פ י"ט הם לאה ורחל :

דרוש ו' (א) נבאר בו באורך סדר ליל פסח והמלות וד' כוסות והכרפס וגם החרוסת וכל עניני

ליל פסח. הנה נתל' כי בליל פסח נכנסין בז"א מוחין דקטנו' א' גדלו' א' וקטנו' ב' וגדלות ב'. ולריך שפדע כי י' מוחין מלד אבא ומוחין מלד א' ובכל בחי' מהס"ט כל המדריגות של קטנות וגדלות הנו' וטועם כי המוחין דאבא מתלבשין תוך המוחין דאימא והנה בחי' המוחין דאבא נרמזים בסוד המלך בסוד הלחם שהוא בחכמה ובחי' מוחין דאימא נרמזים בסוד הד' כוסות של יין כי כל יין המשמח הוא בא' עילאה. וטרם שנבאר סדר ליל פסח נבאר בקצרה בחינת כל המוחין הנו' כדי שיוצנו אחר כך הדברים בקיבור :

דע

כי קטנות הא' הנכנס בתחילה הוא אלהים דמילוי יודין בגלגל ואלהים דהבין בבוד ואלהים דאלפין ביסוח וס' יה"א. אח"כ נכנס גדלות הא' והוא הו"ה דע"ב דידין בגלגל. והויה דס"ג בבוד והו"ה דמ"ה דאלפין ביסוד. אבל לריך שפדע ענין א' בבחי' היסוד שהוא מוח הדעת כדודע כי הנה ד' מוחין הם חכמה בגלגל ובינה בבוד וחסד' וגבו' ביסוד וב' בחי' החסדים והגבו' הם מוח א' הנקרא דעת אלא שנחלק לב' עטרין אלו וגמלא כי ביסוד דקטנו' א' אשר ביארנו שהוא אלהים דאלפין שבו הנה יש בו ב' בחי' כי **החסד'** שם אלהים דאלפין שבו לריך לזייר אות א' של המילוי דאות הא' דאלהים שפסיה בזיור **יר'י'** כזה יו"י אבל **פגבו'** שם האלהים שבהם לריך לזייר אות הא' דמילוי הא' שבו בזיור **יוד' כזה א'** כמבואר אללנו ענין ב' הליורים אלו בצרנה מקומות וכו' בס"ה ובתיקו'. והטעם הוא כי יו"ד התחתה של זורת האלף בהיותה זורת היוד היא זכר כנגד החסד ובהיותה זורת ד' היא נקבה כנגד הגבור' כדודע. כי הד' רומזת למלכות **ואמנם ביסוד גדלו'** הוא שינוי אחר כי החסדים הם הו"ה דמ"ה דאלפין והגבו' הם הויה דב"ן דהבין. **ואח"כ** נכנס ב' קטנות ב' והוא שם אכדע"ס בגה"י אבל השינוי שבהם הוא כי שם אכדע"ס שבגלגל תכין בו בבחי' ה' אותיות שהם חילוף ה' אותיות אלהים כנ"ל ג) ושם אכדע"ס שבהם תכין בו בבחי' היותו נחלק לב' חלקי' והס"ט ג"ל ר"ל ב' כי אותיותיו הראשונ' והאחרונ' שהם אותיות א"ס אינם מתחלפות כי כך הם עצמם בשם אלהים ולמשה בענין ל"ג לעומר נבאר טעם נכון' כי זה זמרה כי אותיות כד"ם נתחלפו לרחמים יותר מאותיות א"ס וע"ש. וג' אותיות אמלעיו' שהם **כד"ם העולים בגי' ג"ל** הם מתחלפות באותיות לה"י דאלהים ד) ושם אכדע"ס שביסוד תכין בו בבחי' מספר וחשבון אותיותיו שעולה מספרו ע"ד כמבואר אללנו בדרוש רפ"ח גי'טו"ן ענין המדריגות של אורות עליונים ומה הפרש יש בין האותיות **בלו"ס** ובין האותיות במספרם ובחשבונם וע"ש. ולע"ד ששמעתי ממחז"ל כי גם בשם זה שביסוד יש בו שינוי בין החסדים ובין הגבו'. כדמיון הקטנו' הא' והגדלות הא' זה ענינו כי בשם ה' אכדע"ס

של החסד תכין כי עם הכולל שלו הוא בגי' ע"ה וסוד דמיון אל ג"פ יב"ק שסס ג' יחודים וחבורים של הויה אלה' השול' יב"ק וג' הויות ההם וג' אלה' ההם כולם יהיו במילוי אלפין וכאשר תמנה במספר האותיות בהיותם במילוייהם הם ס"ט אותיות ועם כללות הו' שמות **הרי ע"ה כמנין אכדע"ס ע"ה** ובשם אכדע"ס של הגבו' תכין בחשבון הפשוט בלבד שהוא בגי' ע"ד ולחיותם גבור' גרועו' מן החסדים כנ"ל אנו מוסיפין בהם הכללות להיותו בגי' ע"ה **ע"ד** מ"ס בחסדים כנ"ל ששמעתי. אח"כ נכנס הגדלו' הב' והוא ממש כדרך גדלות הא'. **ואתה** א"ס אלו המוחין היו נכנסין בסדר המדריגו' כשאר האמנים ודלו' שהיו נכנסין על הסדר הנו'

והיינו מטוויים בהם כל מדריג' ומדריג' בפ"פ. אמנם עתה אינם נכנסו' אלא ביחד פי' הענין כי קו הימין שהוא מוח החכמה דא' נכנס יחד בכל בחי' קטנו' וגדלו' א' וקטנו' וגדלו' ב'. וקו השמאל נכנס יחד אח"כ בכל בחי'. וקו האמצעי נכנס אח"כ ביחד בכל בחי' וזה ביאו' של דברים. כיום א' תכין אל קו ימין שהוא מוח החכמה שבז"א מלד א' בלבד כנ"ל וקו זה הוא נכנס ראשון לכולם ולכן כיום זה אומרים עליו קידוש כי כל קדש הוא בחכמה כדודע ומן הראוי לה' שיכנס תחיל' הקטנו' א' דמיון זה בחכמה ואחריו גדלו' א' ואחריו קטנו' ב' ואחריו גדלו' ב' כי בתחילה נכנסים נה"י האחרו' דא' ואחריו נכנסים חג"ת דא' שהם קטנו' ב' וגדלו' ב' **אבל** לפי שהקטנו' א' הוא דין גמור ובו נאחזים החילונים תכלית האחיזה. והנה כוונתו עתה בליל פסח להשפית החמץ שהוא אחי' החילונים בקטנו' דאלהים הנקרא חמץ ושאר כמ"ש עינים בדרוש החמץ והשאור כי לולי היות הרחמי' מתגברו' בלילה הו' בתכלית לא היו נגאלים כלל כנ"ל. ולכן אינן נכנסים הקטנו' הא' בתחיל' אמנם בתחיל' נכנסים גדלות הא' ואח"כ קטנו' הב' ואחריו גדלות הב' ואז כבר נתבטלה אחיות החילוני' מחמת גדלות הא' והב' שהם רחמים גמורים ואפי' הקטנו' הב' אינו בבחי' דין כמו הקטנו' הא' כמבואר לעיל ששם אכדע"ס הוא רחמים ונק' אלהים חיים יען כי אין החילונים נאחזים שם הנק' דרגא דמותא ואלהים אחרים ואז נכנס הקטנו' הא' באחרונה כי אז אין חשש כי לא יוכלו החילוני' לחזו' עתה להתאחו בהם מחמת האור הגדול של גדלות א' וב' שנכנסו כבר. וגמלא כי ביום א' נכנס גדלו' א' וקטנו' ב' וגדלו' ב' דמיון חכמה מלד א' האמנם גדלו' הא' דרכו ליכנס תמיד מאליו ו) כאשר לילי יו"ט ושבת ואין זורך לכיין בו על הסוס ולכן מה שזריך לכיין בכונת טוס א' הוא קטנות ב' וגדלות ב' ותכין ב' מ"כ"ש שכבר נכנס בתחיל' גדלו' הא' ו) :

וזה סדר כוונת כוס א' תכין בתחילה אל קטנות הב' והוא בענין הכוס בעלמו והיד האוחזת בו שהוא בחי' מעשה ותכין כי ה' אלבעות יד ימין אשר עליהם יושב הכוס הוה הם בחי' הקטנו' הב' שהוא הכלים והלבושים של תנ"ת דאחי' ח) הנכנסין עתה בז"א ותכין כי מ"כ"ש שכבר נכנס גדלות א' כנו' ותכין כי הכוס עלמו הוא בגימט' אלהים שהוא הקטנות הב' אמנם הוא בבחי' תמורתו שהוא שם אכדע"ס כנ"ל והנה אלבעות יד ימין הם סוד ה' אותיות אכדע"ס. ט) ולע"ד ששמעתי ממחז"ל כי ה' אלבעות הם קטנו' הא' והכוס הוא קטנו' הב' אבל אין לשמוך ע"ז אלא על מה שכתבתי כי מלאתי כבוד בקונט' מן העת ששמעתי מפי מו"ל. ואמנם פשוט הוא כי אף במוחין **דקטנו' י' ש** בהם עצמ' וכלים שהם האורו' שבחוכם הנק' מוחין ממש והכלים שהם הלבושים שלהם ו) והנה הכלי הוא הכוס כנו' והמוחין הם היין שבתוך הכוס והוא ג"כ שם אכדע"ס כי הנה היין בגי' ע' ואם תחברוהו עם חמשה אלבעות האוחזו' בו הרי ע"ה כמנין אכדע"ס עם הכולל יג) **וגדלות הב'** נכנס על ידי הדיבור ועל ידי סכונתה של צרכת הקידוש יא) וצרכת היין ולכן תכין בהויות שבצרכות אלו שהם הויה ע"ב דמילוי יודין כי מילוי

תנחות וביאורים: א) פ"ה ס"ב דפסח. עיין כס' נה"ט דף ס"ג ע"ה וכדעוס וואר"א: כד' ל"ג ו"ל. והנה בערבת יכוון להתמיד כל המוחין דקטנות ודגולות ב' וכו' כל זה בפנימיות ובגדול נמשכים כל המוחין בחילוניות במעשה המלות שבאנדרה כדודע בש"ס פ"ב כי כל מלות מעשיות הם וצרכותיהם וכו' הם לחקן ולהתמיד מוחין לחילוניות העולמות וכל מלות שהם בדבור כגון הפלגה ועסק התורה וכו' הוא לחקן הפנימיות. וכבר עוד שם בדרוש ג' ט' ולפי דרכי' למדת נעלם מקלת מקיבלים שמתבו' שאלה ערבת דליל פסח מתחלקם כל המוחין מו"ן ואחרים להתמיד כסדר ההגדה שאין הענין קן אלא כמ"ש הרב ז"ל שזה בחילוניות וזה בפנימיות אלא שזריך לומר שלא לכיין להתמיד מוחין ללא עכ"ל: ב) עיין דב"ש ד"ט ע"ב שאלה ל"ג: ג) עיין ד"ש שם שאלה ל"ה: ד) עיין ד"ש ד"ט ע"ה שאלה כ"ט: ו) עיין נה"ט דס"ב ע"ה ד"ה חמס: ז) כיב ח"ת מסופק חיי חס יש לזיין בו לכל הפחות **אשפי'** שאין אהנו רומזים אותי. ולע"ד שאין לכיין בו כלל כי נלע"ד מאיר שקריות כס"א תמס הרז"ל שהגדלות א' נכנס בפנימיה בערבת ליל פסח וז"ל איש ענין למה שאנו מוסיפין בעבורו בלילה זו שינוים מלה ומרור וטיבות דזה גדלות א' דרכו לנכנס תמיד ואינו חידוש ואינו והדבר אלא כפסק והי"א ומסוף הפרק שמעתי שיש לכוון בו סך אחר ואמנם נז"ר וכן בג"ש תכין אלא כפי כוונה ולא נזכר בלוי' מקום יכוון רמזו הכוונה כ"ל הוא ועדיין שזכר בסוף ו"ט פ' פי' אימא הנקרא תנ"ת כי כוונה נקרא ה"י דאמא וק"ל. ש"ס: פ) דב"ש ד' ע"ב ס' ל"ג: י) עיין ד"ש שאלה ל"ו: י"א) ח"ת כיב מסופק אני בלוי' כרכה מהם אם בקידוש אם בנפשה"ג אם כשהמינוי. וז"ל שטוב לכיין בכל הב' ברכות כי כבר נבאר כי מוח זה מתפשט בכל קו ימין וכו' בפרקים ו"ט: :

והוא אלמים הוא באימתו. ודע כי ב' המוחין דמדמד אבא מצדיקת גדלות הא' כבר נכנסו מאלוהין בענין ב' הכוונות הא' ואמנם

הקטנות הא' דאבא לא נכנס לביבוי הכ"ל כי אינו יכול לנכנס ברצונו לפי שהוא דינין גמורים עד שיכנס גדלות הב' כי כן קטנות הא' דאבא לא נכנס עד שנכנס גדלות ב' דא' וממלא כי עשה באכילת מלה לריך לבוין בקטנות הא' דמדמד אבא ובגדלו הב' דמדמד אבא. ואמנם קטנות הב' דמדמד אבא גם הוא נכנס עשה חבל לא קבלתי ממוז"ל וזלתי כוונת קטנות א' וגדלות ב' וזה ביאורו. **תכונת כי מלה** היא בנימ' הוי"ה דע"ב דידוין והייה דס"ג (ו) והס' ב' מוחין חו"ב דמדמד אבא גדלות ב' הנכנס קודם הקטנות הא' לטעם הנ"ל ואלו הן ב' המז' העליונה והאמצעית והמלה החתומה' היא מוח הדעת דמדמד אבא גדלו' ב' והרי נרמו גדלות הב' ה' **התב' תכונת** בקטנות הא' וזה ענינו כי המלה העליונה היא אלמים דידוין חכמה דקטנ' א' דאבא והאמצעית אלמים דהיין בינה והמלה התחתונה אלמים דאלפין דעת אבא בענין הגדלות כבר רמזנו הכוונה שלהם בענין חשבון

אוניות מלה שהוא ע"ב וס"ג כנו'. ובענין הקטנות אנו לריכס לבוין איך נרמזים ג' אלמים אלו בני' המזות האלו. ואמנם ענין כוונתם היא מחולקת כפי בחינת יצור אוניותיהם ר"ל כי הנה כאשר יש כמה שמות וכולם שוים ואין ביניהם חילוק ושניו רק באות א' מהם א"ל לבוין רק באות האות לבדה אשר נפל בה השינוי. **הנכס'** ג' אלמים הנ' כולם שוים ואין ביניהם שנוי אלא באות ה' בלבד כי אות ה' זה של אלמים בהיות' בחכמה היא במילוי' יוד כזה ה"י ובהיותם צדיקה מילוייה ה"ה כזה ובהיותה דעת מלוייה בא' כזה ה"א ועד" ג"כ אנו מכוונים עשה בשניו ג' שמות אלו של שם אלמים בני' מיני יצורים שיש באות הה"א (ט) ולפי שאלו האלמים הם בחי' קטנות א' וגם שהם מבחי' מוחין דאבא לכן אין אנו מכוונים בהם בשינוי המלווין שבהם רק בשינוי יצורי אות הה"א הפשוטה עלמה שבשם אלמים (') ובבחי' יצורה יוכר ההפרש שיש בין אלמים דחכמה לאלמים דבינה או דדעת כי הנה יש זמן שאלו האלמים אינם ממולאים אלא פשוטים וא"א להכיר חיזוהו בחכמה וחיזוהו דבינה וחיזוהו בדעת אלא ע"י שינוי יצורים האלו כמו שזכיר וזה עניינה. הנה אות ה' דאלמים דחכמ' יצורה **והצורה היא ד' ושל הבינה ד'ן** ושל הדעת ג' וזו והביאור הוא כי הנה צורת אות ה' היא ד' על ו' אבא זו ה' היא קטנה ואין בה ראש ולכן לפעמים נל"י בצורת יוד והוא בהיותם בלד החכמה כי הנה זו ה' שבתוך ה' היא בחי' ז"א ובהיותו תוך החכמה היא לורת יוד שהוא טיפת' מוח החכמה ובהיותו דבינה אז נעשה ו' כי הוא מורה על זמן' העיבור שהוא בתוך' שהוא ו' בסוד ו'ק ובהיותו בדעת אז הוא הוראת הפשוטו' א' בתוך ה"א הנקרא **דעת** בסוד מוחין שבו ומתפשטת בני' קיים שבו (ה) לכן צורת ה' זו היא ג' וזו כזה ד' שהוא הוראת ג' קיים כנו' והנה הדעת הוא קו אמצעי שצורתו לורת ו' :

ועתה נבאר ג' מיני יצורים אלו איך מלטיירים בשלשה המזות יב' הנה נתבאר בענין גדלות הב' כי מלה הא' היא הוי"ה דע"ב מוח חכמה והב' היא הוי"ה דס"ג והוא מוח ב' ולסיבה זו המלה הא' אינה נחלקת ופרסת לב' פרוכות כי היא כנגד החכמה הנקרא אות ה' והיא אות א' שלימה אבל המלה הב' נחלקת ופרסת לב' פרוכות כמדוע חזיה לאכילת מלה וחזיה לאפיקומן לפי שהבינה נק' אות ה' והיא נכנסת **אחרון השלשה**

הגהות וביאורים: (א) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (י) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (טו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (טז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ל) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (מט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

מילוי יודין הוא במוח החכמה כמדוע (ח) והרי ביארנו מילת קדש. **התב' ורחן** והוא ענין הרחיבה הא'. והנה הכוונת של הרחיבה היא בשם של י"ה במילואו כי שם י"ה הוא סוד המוחין כמדוע. והטוין ב"ה במילוי ע"ב דידוין כזה יוד ה"י וזהו כוונת הרחיבה זו של אחר הקידוש (ג) :

אח"כ ענין הכרפס והענין הוא כי אחר שנכנסו הגדלו' הא' והקטנות הב' והגדלו' הב' דמוח חכמה דמדמד א' ב' כבוס אין הקידוש כנו' הנה כבר החיונים נסתלקו אחיותם וכבר יכול לנכנס הקטנו' הא' אע"פ שהוא דין קשה. והנה מילת כרפס הוא בנימ' ש"ס והוא שם אלמים במילוי יודין שהוא ש' וכשתמלאנה במילואה ש"ן יהיה בני' כרפס. והוא הקטנו' א' דמוח חכמה שבגל' דאית' כנ"ל ותטוין שגם כל שאר הקטנו' א' דמוח בינה ודעת דמדמד א' גם הם נכנסין יחד (ג) עם קטנו' דמוח החכמה וממלא כי אין שינוי רק במוח החכמה שנכנס קטנו' הא' אחר גדולתו הב' אבל במוח הבינה ודעת נכנס קטנות א' שלהם ערס יכנסו הגדלות הא' שלהם והם נכנסים כסדרן ממש ואין השינוי אלא במוח החכמה כנו' (ד) וז"ל משז"ל בענין הכרפס שמביאים אותו כדי שישאלו התיקוק ויאמרו עדיין לא חכלנו לחם ואת אכלים עשה ירק' בתחילת הסעודה. וסוד הענין הוא כי התיקוק' רמז לזמן הקטנו' הא' ולכן הם עלמם תמהים איך נכנס הקטנו' רמז שהוא אכילת הכרפס שלא כסדרן אחר שכבר נכנס גדלות א' וקטנות ב' וגדלו' ב' כבוס של הקידוש. וגם עד"ו יתבאר שאלת מה נשתנה הלילה הזה בו' שבכל הלילות אין אנו מטבילין בו' וס' שאלה והיא באמרנו עבדים היינו לפרעה בו' ולכן כדי שלא ישלפו החיונים הולך להקדים כניסת הגדלות אל הקטנו' הא' ע"ד הנ"ל. וזוהו הבין כי לקחת הכרפס בליל פסח אינה צדודתו כמ"ש הפוס' שלוקח ירק אחר במקומו אם ירלה ואין הענין כך כי דברי חכמים ומנהגם תורה היא ולריך לדייק ולהוהר לאכול דוקא כרפס ולא ירק אחר :

כוס הב' הוא בחי' מוח בינה דמדמד אימת וכלל פרטי כוונותיו הם שיש אל כוונת כוס הא' רק שהכוס הא' הוא מוח חכמה דאימת וזה הכוס הב' הוא מוח בינה דאימת וזה ההפרש שיש ביניהם. הנה תחי' תכויין כי הקטנות הא' דמוח הבינה דא' כבר נכנס בענין הכרפס כנ"ל ועכ"ז תכויין עתה בו שהוא אלמים דמילוי היין. ואח"כ תכויין גדלות א' הוא הייה במילוי ס"ג ואח"כ תכויין אל קטנות הב' שהוא בחי' הכלי והלבוש של המוח דבינה הנה הוא שם אכרש"ס אלא שהוא בחי' התחלקותו לב' חלקים א"ס ג"ל כנ"ל ובכל שאר הפרטים תכויין ע"ד מ"ש במוס' הא' ואח"כ תכויין אל גדלות הב' וגם הוא הייה במילוי ס"ג (ה) :

ענין מניד וסיפור ימיא מלרים כבר נתבאר למעלה בענין שם פסח שהוא פ"ה ס"ח גם בע"ה לקמן בכלל הדרוש יתבאר כמה טעמים וכמה כוונות אחרות וגם יתבארו מקלת מפסוקי ההגדה :

רתיבה והיא רתיבה הב' גם היא בסוד י"ה ע"ד הנו' ברחייה הא' אלא ששם י"ה הוא תכויין אל י"ה של הוי"ה דס"ג (ו) :

מוציא מלה ענין המלה הנה נע"ל כי המוחין דמדמד אימת נכנסין ע"י ד' טסות היין לפי שהיין המשמח הוא בא' וגם ענין הכוס הוא בני' אלמים וזה להורות על א' דמינה מתעברין הדייןי אבל המוחין דאבא נרמזים באכילת מלה הנקרא לחם כי לחם הוא בני' ג' היות. ומדע כי שם ההייה הוא באבא

הגהות וביאורים: (א) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (י) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (טו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (טז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (יט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (כט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (ל) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לא) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לב) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לג) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לד) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לה) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (למ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לנ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (למ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לנ) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לו) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לז) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לח) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן (לט) א"ש מלתי כחוב לזילתי זה סדר קדש ורחן

ג"כ תיכב שאין בו משום מוחה עיי"ש בח"ב סי' ע"ד אות י"א פיו ש"ע א"ח סי' ש"מ כמ"א סי' ו' :

נחלקת לזיור ב' אוחיות ד' על ו' ולכן נפרסת לשתי פרוסות שהם סוד וז"ן זהויות הוך הבינה כי הבינה נק' ה' בכללותו' וטוק' נרמז' בליור אות ד' של ה' וז"א נרמז ב'אות ו' של ה' ובהיותם בטובה בסוד העיצור שניהם מתחברים ונעשים אות ה' א' ולכן נחלקת לב' וחזיה הא' שזרתה ו' מניחין לאפיקומן ותזיה השני שזרתה ד' שהיא כנגד טוקבא' אנו מחברים אותה עם החכמה שהיא מלה הא' השלימה ומכרכים עליהם המוליא ואכילת מלה. המוליא כנגד השלימה ואכילת מלה כנגד הפרוסה ועל זו הפרוסה הב' שהיא כנגד אות ד' של ה' אנו אומרים **ד' לחמא עניא**. וכמאז"ל מה דרכו של עני בפרוסה כו' והענין הוא כי בהתלה זורתה ה' של הא לחמא עניא ואחר כך נפרסת ונעשה לחמא עניא שהוא הפרוסה כנו' כי אות ד' הוא לשון ד"ל ועני כי מה שהיתה אות ה' נעשית לחמא עניא שהוא אות ד' והנה בהתחברו עם המלה השלימה שהיא אות י' אז נעשו שניהם ליור **ד'י**. הפרוסה היא אות הד' והשלימה היא י' שהיא שלימה ב' ספירותיה ולפי שהיא פרוסה אנו לריכים לחברה עם השלימה ואז השלימה נק' **ד'י** והרי נתבאר העיור **ה'** שהוא **ד'ן** במלה הב' טרם שנפרסה והליור הא' שהוא ג' וזין נרמז בהתחברות השלימה עם הפרוס' והליור הג' שהוא ג' וזין נרמז במלה ההתחונ' הגו' כי עמה הם ג' מלות כמנין שלשה וזין הגו' והרי נכנסו כל המוח' גדלות ב' וקטנות א' דמגד אבא בבחי' שלשה המלות כנו' :

עוד ירלה ביאור הא לחמא עניא כו' פי' ה' אחרונה שבשם הנק' לחם עוני בחסרון הלכנה כשאין היסוד העליון מקבל שפע נק' עני והיא נק' לחם עוני כמד"א כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי היתה בגלות מזרים עם אבותינו ומשפעת להם כמד"א עמו אנכי בצרה. וזמ"ש די אכלו אבהתנא בארעא דמזרים. והנה ה' יש לה שני יצורים אס' סוד ד"ו ואס' סוד ד"י כי כאשר יוקבל מהת"ת שהוא סוד ו' יצטייר זה סוד ד"ו וכאשר תקבל ז"סוד לבד בלי כשפעה מהת"ת אז הוא לחם עוני ויצטייר זה סוד ד"י. וזמ"ש די אכלו אבהתנא בארעא דמזרים ולפי שסוד יסוד הוא כל לכן אנו אומרים כל דכפין ייתי ויכול כל דלריך ייתי ויפסח לומר שהיסוד העליון שה' עני ורעב ללחם ולא ה' מקבל מהת"ת ייתי עתה ויכול ויזדווג עם מלכות בסוד טיפה היסוד עין המוח דרך מוע' השדרה שהוא ת"ת בסוד הדעת וכאשר יתעורר ברית קדש לזווג יקדמו הזוגין בסוד הפה העליון א' בסוד פה ס"ח וזהו ייתי ויפסח. והנה בח"ל אין זיווג כי אם בא"י וזמ"ש השתא הכא בלי זיווג לשנה הבאה בארעא דישראל ויזדווג המלך עם א"י העליונה וזהו כנגד כל דכפין ייתי ויכול שהוא סוד הזווג ובא"י העליונה כאשר יהי' הזווג יהיו הגשקין מנד הב' שהוא מקום החירות וזמ"ש אח"כ השתא הכא עבדי לשנה הבאה בארעא דישראל בני חורין :

מורה נבוכ

ועתה נבאר ענין החרוסת דע כי הזווג הנעשה בציל פסח הוא עם רחל ואין זיווג עם לאה כלל בציל זה כמו שיתבאר למטה ועכ"ז אנו לריכים להמתיק את הדינין שבה אע"פ שאין הזווג עמה וזה נעשה ע"י טיבול המרור בחרוסת אשר מלת חרוסת הוא חיבור רות ס"ח פי' הענין הוא כי הנה טוק' דו"א בכללות' נק' שם אדני' והנה נחלקת היא לב' והם לאה ורחל כאשר אינם נכללות יחד כטודע. ולהיות כי לאה כולה דינין לפי שהיא אחרו"ס דא' עילאה כטודע לכן שם אדני' מתחלק בהם לב' בחי' כי שם אדני' בפשוטו הוא כרחל ובמילואו הוא בלאה לפי שמלוי הוא בגי' אלהי"ם שהוא דין ולכן ניתן ללאה.

והענין הוא כי אדני' במילואו הוא תרע"א וכאשר תסיר פשוטו שהוא ס"ה מנין אדני' לרחל ישאר מילוי שהוא בגי' רות"א אל לאה. וז"ס אוחיות רות' שבחרוסת שהיא בחי' לאה וב' אוחיות ס"ח שבחרוסת הנשארים הם בחי' המוחין דו"א שהם הנק' חיי המלך כמנין ס"ח כמבואר בענין ההפל' שהם שלשה שמות אהיה יהיה אהיה. והכונה היא להמשיך החיים הגו' מן המוחין דו"א אל לאה הנק' רות' כדי שיתמחקו דינים. **וה"ס** המרור שהיא בנימט' מו"ת שהם סוד דינים המרים שבה אשר בהם נאחזים הקל' הנק' מו"ת ולמחקה ע"י המשכת החיים הגו' שסם ס"ח. וזהו טעם שדרך שירגיש טעם מרירות ואס' בלעו לא ילא ידי חובתו עד שילעטנו בשינוי כי ע"י טחינת השייכים מתמתקים ומתדקקים כחות הדין שבה כמבואר אללנו בענין כונת האכילה ע"י ל"ב שיניים וע"ש בשער המלות פ' עקב. ולהיות כי אין זיווג בלאה בלי פסח לכן לא הוזכרה רק דרך ערפי' במנין החרוסת שאינו אלא זכר בעלמא מדברי סופרים ואינו מזהה כמו היין והמלה כו' ג' אח"כ ענין הב' כוסות האחרות והם בחי' ב' מוח' דמגד אבא ג' הנקרא חסדים וגבורות הנק' יחד מוח דעת ולכן אלו הב' כוסות אין ראוי להפריד ביניהם לשמות כוס אחר כל רשות לפי ששניהם הם מוח א' הנק' דעת ולריך לחברם יחד ולכלול אותם זכ"ז כמ"ש ולכן בין ג' לד' לא ישפה כנו' במשנה והוא כי החו"ג הם זכר ונקבה ולריך לחברם יחד ד'

והנה נבאר עתה כונת כל כוס מאלו הב' בפ"ע ובעת כונתך תכוין לכלול ב' יחד כמ"ש. הנה כוס הא' הוא החסדים שבדעת והנה הקטנות ראשון שלו הוא אלהים דמילוי אלפין אבל זורת האלק שבמילוי אות הא' דאלהים היא בזורת יו"י כג"ל כזה **א** וגדלות הא' הוא הויה דמ"ה דאלפין וקטנות הב' הוא שם אדני"ם בבחי' חשבונו שהוא בגי' ע"ד ה' וגדלות הב' הוא הויה דמ"ה דאלפין והכוס האחרון הוא כן. כי קטנות הא' הוא אלהים דמילוי אלפין אלא שזורת הא' שבמילוי הה"א היא זורת יו"ד כזה **א** וגדלות א' הוא הויה דב"ן דהיין וקטנות הב' הוא אדני"ם בבחי' חשבונו שהוא ע"ד. ובגדלות הב' הוא הויה דב"ן דהיין אמנם אמה תחבר ב' הכוסות יחד בכוס א' ואח"כ תכוין שתיים בכוס הב' והסיב' היא כג"ל לכלול אותם יחד כסוד זכר. ונקבה וכבר אמרנו לעיל שהנלע"ד ששמעתי שיש חילוק בקטנות השני בין החסדים לגבו' בשם אדני"ם כי זה חשבונו ע"ה בסוד ג"פ יב"ק וזה חשבונו ע"ד אבל לא מלאחי כחוב בקונטרס שכתבתי בו מה שמעתי ממזו"ל א' :

דרוש ז' והוא דרוש א' לענין ספירת העומר. דרוש זה כ' רחמ"ו ז"ל ששמעו מזולתו יד' כבר נתבאר כי בפסח הוא זמן היניקה של ז"א ואין בו אלא מוחין דקטנות שהם ד' אלהים א' דיודין בחכמה וא' דהיין בזינה וא' דאלפין בליור בליור וי"י בחסדים שבדעת וא' דאלפין בגבורה שבדעת בליור יו"ד. ודע כי במוחין גדלות מקדימין החס' לאלת מן הדעת ולהתפשט בגופ' דו"א ואח"כ יולאות הגבו' אבל במוחין דקטנו' אז הגבו' מתחילו' להתפשט בגופא דו"א ואח"כ יולאים החס' והטעם הוא לפי שהמוחין דקטנות הם דיני' קשים וזהו ג"כ סוד הילא"ט והילא"ר כי החס' הם יל"ט שבאדם והגבו' הם הילא"ר ובימי הקטנות של האדם מתחיל הילא"ר להתפשט באדם קודם שיבא הילא"ט וזכור הקדמה זאת :

והנה ימי העומר הם זמן דינים כטודע ולכן הגבו' והדינין של קטנות מתפשטים בגופא דו"א בו' שבושות ואח"כ ביום חג

הגדות וביאורים : א' מוויג הנעשה ב' המוחין העליונים הנקרא חיים וזהו פ"ה ס"ח כי לריך להמשיך ה"ה מן המוחין הנקרא חיים גי' ס"ח וזהו כל דלריך ויפסח כי ע"י טיבול הגדה וביניהם נמשך מפה העליון חיים וזה פ"ה ס"ח. פ"ה : ב' א"ש עוד מלאחי בשפרים לוולתי ואע"פ שכלע"ד שאינם מדברי מירי ז"ל עכ"ז לא נמנעתי מלכתובם אע"פ שאי ישרו בעיני וז"ל כי בשם הויה במילוי היין רמזו ענין מוח' כנוצר בנימ' כזה האופן י"פ יו"ד במילואו שהוא י' פעמים יוד הרי כ' א"פ א' הרי קמ"ד ה"פ ה"ה הרי ג' הרי תמ"ד. וכפנים של הויה ובאחור שם ג' הרי מות. וקשה לי כמלת הא' למה נשתנית מן' אוחיות של יה"ס להיותם מלה א' משא"כ ביה"ה כי אני מניין אותה לכדס בלי מילוי וז"ע : ג' א"ש כך מלאחי כחוב כספר מו"ל. וק"ל דהיל ל דמגד אימא וחזיה מננה הוא לכן הרב ש"ס מניה דג"ל דמגד אימא : ד' ג"ב ה"מ זכר נקרא ההבדים השתיים ליבאר בזכר. נקבה נקרא הנטורות ששתיים לירד בנוקבא. י"ל : ה' עיין לעיל פ"ב ע"ג סירה ל"ה ועיין לקמן : ו' א"ש עוד ראיתי לכתוב בענין החרוסת כינד נעשה וזממה נעשה וז"ל מו"ל הנה חקריה את פי אחי של מו"ל מה מיני פירות ה' מיני בחרוסת וז"ל כי אלו הם הדברים שהיה רביל תמיד מירי ז"ל להיניח בחרוסת ג' מיני תבלין שבלת ירד וכערכי נקרא סיבול וטובש"י ווינגילי וקאגיליה הנקרא קוח' וז' מיני פירות והם ענבים ותאנים ורמונים ותמרים ואגוזים ותפוחים ופירא"ש כי בלשון אשכנז ר"ת ג' פירות אלו הם טיפריקין אב"ן ונותנים סימן לדבר ובחרוסת אב"ן מוכרחים והם ר"ת אב"ן בלשון אשכנז והם אגוזים ותפוחים ופירא"ש כי בלשון אשכנז ר"ת ג' פירות אלו הם טיפריקין אב"ן ונותנים סימן לדבר ובחרוסת אב"ן לחתום ע"כ מלאחי. ג"כ א"ת ובלשון זה מלאחי ג"כ כספר הדרת קודם מחזור האשכנזים ינמלא שז' אינו עש"י הסיד רק מאחר הרב ס"ס עש"י מנהג האשכנזים : י"ל : ז' פ"ש ס"ו משער חג המלות :

ביום ראשון של פסח אבל אח"כ תיקף הנה חזרה לכוד בתולה והיא כבוד בתולה שנתעברה. מהזיוג דליל א' של פסח עד יום ז' של פסח כנודע כבוד קריעת ים סוף וכנ"ל:

הנה

ילאחי מן הענין אגב דאחי לידן משום שראיתי לאיזה קדושי עליון שכתבו בדרך אחר. כי יש מי שכתבו שגשלומו כל התיקונים ע"י תפילת ערבית ואח"כ הם מסתלקים אלא בחזורים ובאים ע"י כוונת הכוסות והמלה וכל הסדר. וכמ"ש בספר מ"ח ליל פסח פ"א משנה ב' וכן בספר ח"י פ"ו דף כ"ח רע"ג. והוא קשה מאד לומר כן שמסתלקים אחר ערבית כי לא נמלא מזה רמז רמזו בכל דברי האר"ז. ויש מי שכתבו שבתפילת ערבית שהוא בדיבור נתקן ונשלם כל הפנימיות ואח"כ בכל מעשה המלות שבהגדה נתקן ונעשה החילוניות כי הדיבור הוא בפנימיות וכל מעשה הוא בתיקון החילוניות כנודע. וכמ"ש כ"ו מהר"ש שרעבי ז"ל בנה"ש דף ל"ד ע"ד ע"ש. בדפוס ווארשא הרנ"א. וגם בזה אני תמה מאד מהיכן שלקח כ"ז לומר כן הלא הקידוש וכל זכרית הכוסות והמלה והמזמור וההגדה וזכרית הגאולה וההלל שבהגדה הם ג"כ כולם בדיבור וא"כ מאין לקח לחלק בין זה לזה. אך מה שנראה לי בזה אם יבשר בעיני הקב"ה הוא כמו שכתבתי לעיל. כי העיקר הוא שבלי ל' של פסח הנה נעשה גם עתה כל התיקונים למעלה רק מאליו ע"פ נס שלא על ידינו כלל וכמ"ש האר"ז ל' שם דרוש א' בסופו וכן שם דרוש ג' ונעשה כ"ז אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית. כי בתפילת ערבית עולה המלכות רק בנה"י לבד ונתקנת לפרטוף גמור. ממה שהיה מקודם רק נקודה אחת תחת היסוד. וע"י תפילת ערבית נעשית לפרטוף גמור בכל אורך ורוחב נה"י דז"א. ואין לה אז עדיין מוחין ממש אלא רק הארחה לבד [וכמו שמבואר בכוונת ליל שבת בדרך ס"ט ע"ד ובדף ע"ו. א' ב' ובדף ע"א ג']. וע"ש עוד דף ס"ז ב' ד'. ועד"ז הוא ג"כ בתפילת ערבית דיו"ט אלא שביו"ט הוה כל המוחין עיקרם רק מסוד האימוץ לבד וכמו שמבואר שם דף ע"ח ג' ובכ"מ ס' [והנה זהו מה שנתעשה על ידינו גם בתפילת ערבית דליל א' של פסח אלא שאז מאיר הכל בגילוי דאור ההסדר שבכ"א וכמ"ש שם בדרך ע"ו סע"א ובדף ע"ז רע"א. אבל עכ"פ הוא כי מה שנעשה על ידינו בתפילת ערבית דליל א' של פסח הנה הוא רק עליית והיקון המלכות בנה"י דז"א. אמנם **תיקף אחר שנתקדש היום** בתפילת ערבית הנה מתגלים ומאירים מלמעלה למעלה האורות העליונים מאליו ומעלמו ר"ל שלא על ידינו כלל אלא בגילוי אור המאילל א"ב ית"ש והוא נס גדול כמו שהיה אז בעת גאולת ישראל ממצרים. והוא מ"ש ובמזמור גדול זו גילוי שכינה שנתגלה השכינה הקדושה למטה בעת הגאולה וכן היה למעלה למעלה עד גילוי אור המלכות דא"ס ית"ש. ונכללו אור"א עלאין ויסקו"ת בחד ונתלבשו בזהו"ן והוא ענין עלייתם בחג"ת. שהוא כוד פסח פה סח כנודע. ומתפשטים ומתלבשים כל המוחין דגדלות א' והב' אשר הן מלד אימא והן מלד אבא מתפשטים ומתלבשים בזהו"ן תיקף אחר תפילת ערבית **בבגד אחד מאליו ומעצמו ע"פ נס** ולכן אומרים הלל גמור תיקף אחר ערבית. כמ"ש הטור בס'י הע"ג והש"ע ס'י תפ"ז שכן היה מנהג קדמונים. משום שאז נעשה תשלום כל התיקונים למעלה מאליו ומעלמו בדרך נס. אך כל התיקונים שאנו עושין בכל מלות הכוסות והמלה וכל הסדר כולו הוא רק לכלול את עצמנו באותן התיקונים ג"כ ולהמשיך אותם עלינו אבל למעלה נעשה הכל מעלמו תיקף אחר תפילת ערבית כן נראה לענ"ד ברור וה"י יכפר: **ובד"י** עסיקא בואותו ענין הנה אומר עוד כמה שיש להעיר לכאורה בזה בדברי הרב שם בשער הכוונות ריש דרוש ו'. דף פ"ב ע"ג וכן דף פ"ו ע"ב דה"ו דע ובפרט בפע"ח שם פ"ב שמבואר שם. כי ישנם קטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני בזהו"ן הן בהמוחין דמלד אימא והן בהמוחין דמלד אבא. שהן מאימא והן מאבא ישנם כל הד' בחי'. והוא באמת דבר שאינו כלל כי אין מאימא קטנות וגדלות שני כלל ואין מאבא קטנות וגדלות ראשון כלל. כי המוחין דמלד אבא הם עלמון הקטנות וגדלות שני. כי כאשר אין להו"ן אלא המוחין דמלד אימא לבד אז אין בהם רק הקטנות וגדלות ראשון ואח"כ כאשר נמשך

היא לריכה שנתעלה היא עם ז"א למעלה באו"א והיא לוקחת מ"ן דאימא ומזדווגים יחד ובסוד אימא לזו"ת מאנחה לברתא. בזוה"ק בראשית ב' ע"א. כי נעשו הנה"י דאימא לכלים פנימים שלהם ונשלמים על ידיהם ומזדווגים פכ"פ. כמ"ש בשער פנימיות וחילוניות סוף דרוש ד' ושם דרוש ח'. וזווג זה הנה כמעט שאינו נקרא על שום רק על שם או"א כי שם עלו ובכחם וע"י מ"ן שלהם הם מזדווגים. כי או"א מעלים את ז"א בחיקם ואח"כ מעלים את הנוק' ובסוד ויבאה אל האדם ושם מזדווגים פכ"פ אבל אם היו רולים אז לירד למטה בנוקומם לא היה להם יכולת וכן לעמוד פכ"פ אלא אחר בלחור. משא"כ הזווג הראוי אשר ע"י המעשים טובים וזכיות התחתונים הנה הוא למטה בביטח דנוק' שהוא בהיכל הנוק' ושם יורד ז"א להזדווג עמה והוא הזווג דפכ"פ העיקרי והמעולה כשהוא בביטח דילה של הנוק' והוא רק ע"י זכיות ומעשים טובים של התחתונים אבל עלייתם בהיכלין דאור"א כמ' הוא נקרא רק בשם זווג דלחור בלחור משום שהרי למטה במקומם הוכרחו אז רק לעמוד אב"א:

והנה

היא ג"כ אז רק כבוד בתולה שעיברה ע"ד שהיה בגאולת מלרים כי הרי למטה במקומה היא אז רק כבוד בתולה אלא שהיא מתעברת מהזווג שהיה לה למעלה בעלייתם בהיכלין דאור"א אבל אח"כ היא יורדת תיקף למטה במקומה ועומדת שם כבוד בתולה שנתעברה ולכן כאשר שהיא לריכה לילד הוא האון ורעש גדול מחמת הקטרוג והדינין ע"י שהוא שלא ע"י זכות ומעשים טובים כלל. וע"ד שהיה כבוד קריעת ים סוף. ולכן נעשה אז הלידה בדינים רבים. והוא ע"ד שאמרו בזוה"ק תזריע מ"ה רע"ב שבעשה שנעשה הזווג ע"י התעוררת שלמעלה בלתי התעוררת התחתונים כדון כלא בסטרא דנוק' אשתכח ושאלא אתער וכמה אוכלסין קיימי ומתערי בסטרא דשמאלא בכלהו עלמין:

והנה

לעיל בדבריו דרוש ג' ענף ט"ז אמרנו שם כי הזווג המעולה דפכ"פ הנעשה בגאולת מלרים בליל א' של פסח היה ג"כ ע"י עלייתם בחיק או"א ונשחמשו בנה"י דאור"א ובהמ"ן שלהם. וכן משמע ג"כ בדברי הרב בשער מאמרי רש"י פ' וילך שחולה שם ס"ד הענין דבאר חפרוה שרים בדרוש אשר כתב בפ' פקודי רנ"ד ע"ב בענין עלייתם בחיק או"א. וכן משמע ג"כ בברית הרב הקדוש מהר"ח דילהרוזה ז"ל בספר הורת חכם דף ט"ז ע"ב. אמנם הוא כי בכל דרושי הרב בכוונות פסח לא משמע כן כלל אלא הוא כי בליל א' של פסח נתגדלו הזו"ן בהמוחין דגדלות שני במקומם גופה כי נמשך להם המוחין מלמעלה במקומם גופה ונתקנו במקומם ונשלמו בהמוחין דגדלות שני ומזדווגו פכ"פ במק"מ עלמון מהזווג המעולה. **ומה** שמבואר שם דרוש ג' כי עלו באור"א עלאין ע"י התלבשות החג"ת דהאור"א בהם. הרי פשוט שהכוונה הוא על עליית מדרגה ומעלה שנעשה בהם ע"י המשכת והתלבשות המוחין דגדלות שני בהם. וכן עלו אז גם אור"א וכן כל הפרטים שלמעלה וכמ"ש שם דף ע"ז ע"ב דה"מ עוד יש הפרש וכנודע מכ"מ. ועכ"פ הוא כי הגדלות הזו"ן שנתגדלו בגאולת מלרים הנה היה **במקומן גופה** וזה היה באמת נס גדול להעשות זה בלא זכות ומעשים טובים. וכן נעשה כ"ז גם עתה בכל ליל א' של פסח ונעשה כ"ז מאליו כמבואר בדרושי פסח ונעשה כ"ז מאליו תיקף אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית. אך כל התיקונים הללו שאנו מכוונים בכוונת הכוסות והמלה ובכל סדר ההגדה הנה הם רק כדי להמשיך את אותן התיקונים עלינו ג"כ ולכלול את עצמנו בהם. אבל למעלה הנה נעשה כל אותן התיקונים מאליו ע"י נס וכמו שהיה בגאולת מלרים. ונעשה כ"ז גם עתה למעלה מאליו בכל ליל א' של פסח אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית חיקף. ועומד כל אותו הגדלות כל יום ראשון של פסח. משא"כ בשבת ושאר ימים טובים הנה נעשה התיקונים שבכ"א אשר למעלה. ג"כ רק על ידינו ע"י התפילות והמלות שבהם. וזהו החילוק אשר בין פסח לבין שבת ושאר ימים טובים כי בפסח נעשה כל התיקונים למעלה גם עתה. מאליו תיקף וע"פ נס. ונעשה באמת כל הגדלות דזו"ן במקומן עלמון שנמשכו בהם המוחין מלמעלה ומתפשטים בהם במקומן בלא עליית בהיכלין דאור"א. אך הוא רק

שם, שם אב"א, נ"ב, הוא בערב פסח עד הלילה מזמן ביעור חמץ עד עת התקדש ליל חג פסח שאז עומדים עדיין אחור באחור ומתבטלת הארת לאה מעת זמן איסור חמץ דער"פ וכן קאי דברי הרב גם על שאר ו' ימי הפסח שהם אז ג"כ אב"א כמ"ש לקמן ריש דרוש ח' אבל בכל יום ראשון של פסח הרי פשוט הוא שהם בפכ"פ היות עיקרי.

דף פ"ב ע"ב, דקטנות, נ"ב, ר"ל לתקן את המוחין דקטנות ג"כ כי גם הם היו צריכים תיקון גדול ע"י אחיזת פרעה ומצרים בהם והם מרומזים ג"כ בתיקוני הכוסות והמצה וכמו שמפרש והולך. והוה תיקוני הכוסות והמצה [וכן ההגדה (כנ"ל עמוד א' דה"מ ונבאר)] הן לכל תיקוני הגדלות והן לכל תיקוני הקטנות וע' לקמן עמוד ד' שורה כ"ב במ"ש שם והנה כוונתינו עתה כו'.

שם, ריודין, נ"ב, הוא קטנות א' דאימא. שם, ציורים, נ"ב, הוא קטנות א' דאבא ע' פע"ח פ"ב. שם, זמן היניקה, נ"ב, כן כתוב ג"כ לקמן ריש דרוש ז' ור"ל כי הקטנות שמכוונים בליל פסח כנ"ל בסמוך וכן לקמן דרוש ו' וכן כל הקטנות שמכוונים בכל ספי' העומר, הוא הכל הקטנות דיניקה שהם שמות אלה"ם, משא"כ הקטנות דעיבור הם רק אל"ם מאלה"ם, וכמ"ש בפרקי הצלם פ"ב, וכן בעיבורים פ"ה, ואין לכוון בהם, (וכמ"ש בשער המוחין פ"ד ע"ש) כי הם נכללים ממילא. אך המוחין דיניקה שהיו נעלמים בגלות מצרים צריך לכוון עליהם בימי הפסח שיאירו גם הם לעולם.

שם סע"ב, אלהים, נ"ב, הם הקטנות הא' דאימא, אך לקמן דרוש ו' מבואר שעיקר הכוונה דהקטנות שצריך לכוון אותם ג"כ בהכוסות הוא רק בהקטנות הב' שהם אכדט"ם. שם ע"ג, מהם יש, נ"ב, ע' ספר הדע"ה ח"ב דרוש ד' ענף כ"ד, סוף סי' ח'.

שם, אות א' בגוב"י, דף ל"ג, נ"ב, ל"ב ע"ד. שם, נ"ב, דף ל"ד ע"ד. שם, שכתבו, נ"ב, מ"ח פ"א משנה ב' וכן בספר ח"י דף כ"ח רע"ג.

דף פ"ג ע"ב, במילוי יוד, נ"ב, הוא הקטנות א' דהאימא. שם, ציורים, נ"ב, שהם הקטנות א' דהאבא והם מרומזים בהמצה. שם, טיפת מוח וכו', זמן העיבור וכו', נ"ב, הנה מבואר מכ"ז שהקטנות א' הוה הוא הקטנות א' דהעיבור אשר מהאבא, ומהאימא הוא אל"ם מאלהים כמ"ש בעיבורים פ"ה. אך במ"ח יניקה פ"ב מבואר שם שהם המוחין דיניקה אשר מצד אבא, וע' במב"ש שער ה' ח"ב פ"ז כל דברי הרח"ו ז"ל בזה.

שם, בגוב"י אות י', ובמ"א, נ"ב, שער המוחין פ"ד. שם ע"ד, זמן היניקה, נ"ב, כי בגלות מצרים נו, עלמו המוחין דיניקה, אבל בפסח הם מתגלים ומאירים והנה הם מתתקנים בליל ג' דספירה, אחר הגדלות ראשון דישסו"ת, ובליל ה' דספירה, אחר הגדלות שני דהאימא עלאה וכמבואר לקמן בדרושי הספירה בדף פ"ד ע"ב ע"ש במ"ש בגיליון. שם, והטעם הוא, נ"ב, ער"ז לקמן פ"ט ע"ד.

דף פ"ד ע"א, בג', נ"ב, והוא מוחין דעיבור וכנ"ל דרוש א', ועכ"ז הנה נשאר בו רושם גדול מהאורות דליל א' של פסח, ועי"ז הנה מאיר בו המוחין דיניקה ג"כ וזהו שאמר בכ"מ, לעיל ריש דרוש ז' וכן בדרוש ה' וכן הוא ג"כ בפע"ח פ"א ופ"ג כי בפסח הוא זמן היניקה, ואמנם הם אינם מאירים בו ממש אלא רק הארתם לבד, ולכן אמר כאן שהוא רק בחי' ג' כלילן בג' וזהו שאמרנו לעיל דף פ"ב ע"א בגיליון שם שכוונת

כל הקטנות דימי הפסח וספה"ע צריך להיות על הקטנות דיניקה דוקא והוא כדי להתגלה אותם בו בכל עיקרם שיהיו מאירים בו הם ג"כ תמיד בכל אורם בשלימות לעולם משא"כ בגלות מצרים היו גם הם נעלמים בו והיו דוממין, אבל באמת אינם מסתלקים המוחין דיניקה לעולם וכמ"ש במב"ש שעי"ה ח"א פ' ט"ו.

שם ע"ב, גדלות א' דאבא, נ"ב, ר"ל דיש"ס. שם, גדלות א' דאימא, נ"ב, ר"ל תבונה. שם, קטנות הב', נ"ב, שהוא דאו"א עלאין. שם, גדלות ב' דאימא, נ"ב, עלאה. שם, קטנות הא', נ"ב, שהוא דישסו"ת. שם, גדלות ב' דאבא, נ"ב, עלאה. שם, עצמו דאבא, נ"ב, עלאה, ועד"ז הוא בכל הז' שבועות. שם ע"ג, בחינת הזווג, נ"ב, אמנם הוא רק זווג דקטנות כמ"ש לקמן דף פ"ז ע"ב דרוש י"ב.

דף פ"ה ע"ד, בגוב"י אות ח', מדרש תלפיות, נ"ב, מדרש קצ"ח ע"ג, עד דף רס"ה ע"ג. דף פ"ז ע"ב, הנה למעלה, נ"ב, לעיל פ"ד ע"ג, סוף דרוש ח'. שם ע"ג, נתבאר באופן, נ"ב, ע' סוד הענין בכ"ז בספר הדע"ה ח"ב דרוש ה' ענף ב' סי' י"א.

דף פ"ז ע"ב, דע כי, נ"ב, לעיל ריש דרוש ו' פ"ב עמוד ג'. שם ע"ד, והם חכמה, נ"ב, ע' כ"ז בספר הדע"ה ח"ב דרוש ה' ענף ב' סי' ו'. דף פ"ח ע"ב, באוח, נ"ב, [צ"ל] באות. דף פ"ט ע"ב, בגוב"י אות ז', אמנם לא, נ"ב, ע' רע"מ, ח"ג צ"ח ע"א, ובספר הדע"ה ח"א דרוש ו' סי' ד' אות י"ג אות קטן ג'.

דף צ' ע"ג, מאמרי הזוהר, נ"ב, ח"א נ"ד א', וח"ג ע"ו ב' ובאד"ר קמ"ג א', וכן בספד"צ פ"ג. שם ע"ד, לכן גרם, נ"ב, ע' דרושי הצלם, תחילת דרוש ג'. שם, ראש, נ"ב, כי הם כולם בגולגלתא ואודנין ועיינן וחוטמא, כשמפוה"ו.

שם, רבים, נ"ב, כי כל ראש הוא מבחי' כח"ב, והם רבים, כי אין רבים פחות מג', וכאן הוא מספר גדול, ונעשה מג', ל'. שם, הזכר, נ"ב, ע' פע"ח פ"ד. דף צ"א ע"ב, ענין הנסירה, וחזרת פב"פ, נ"ב, וכן היה אז ענין הנסירה והחזרת פב"פ באדה"ר עצמו ג"כ, וכמ"ש בזה"ק ח"א ל"ה רע"א, שהם תלויים זב"ז, וכ"ז נעשה ע"י המצות ומע"ט של אדה"ר, וכן הוא ג"כ בנקודות פ"ו, ובמיעוט הירח פ"ד ובסדר אבי"ע פ"ה, אמנם כ"ז היה רק על החזרת פב"פ לבד, ואולי היה נעשה עי"ז נשיקין וחיבוק, אמנם הזווג תחתון הנה היה נתעכב עדיין כי היה ממתין על שבת בראשית, אמנם אח"כ בסיבת הנחש והחטא דעהד"ע ונודווג אדם עם חוה לאחר החטא, ובוהמת הנחש אשר על חוה והולידו לקין הבל, והוא אחר החטא, כמ"ש בזה"ק ח"א נ"ד א', ובח"ג ע"ו ב', ובאד"ר קמ"ג א', וכן הוא בספד"צ פ"ג, והנה גרם עי"ז פגם גדול למעל, כי נעשה עי"ז זיווג למעלה ג"כ אז בעת החטא והפגם ונעשה עי"ז למעלה ג"כ סוד ביאת נחש על חוה, והיינו ע"י כלילות רח"ל שנאחזים להכלל בהק"כ צרופי אלה"ם רח"ל כמ"ש בשעה"ק ל"ז סע"ב ורע"ג, וכן במאמר דף מ' ובמב"ש נ"ז סע"א, ועי' עוד כ"ז בפע"ח ר"ה (כן הוא בכת"י) דף קכ"ט ע"ג וכן בשעה"ק דף ע"ז סע"א, וכאן לעיל בסמוך צ' סע"ג ורע"ד.

שם, וגרם וכו', ומצד כו', ר"ל כי ענין גרם הזיווג אז היה מצד החטא. שם, התיקון, נ"ב, ר"ל התיקון דפכ"פ. שם ע"ג, אות ב' בגוב"י השכר, נ"ב, [צ"ל] הזכר.

הקדמה זו כתוב עליה מתורתו של הרב דוד מג'אר זלה"ה

[מובא באור הלבנה כונות זמניות דף ב' סע"א]

עיינ תו"ח דף ע"ב שכתב הק' זו משם רבו. וע"ע בדף ס"א שורה ט"ו. ובדק"ו שורה ו':

קדש חכמה הח"ן דגד' א' דישסו"ת כבר היה ולהמשיך חח"ן דקט' ב' וגד' ב' דאי' עי' יכוין שכבר היו מכח קדושת היום ג' קוי ימין כללות הח"ן דג"פ כח"ב דה"פ ישסו"ת דחיצו' עם מוחין פנימיים דצ' דצלם ומקפים דלם דכללות חח"ן דג' צלמי נח"י דנרנח"י דנשמה דמ"ה וב"ן דמ"ה שהם ב' שמות קס"א ובתוכם מלובשים שתי שמות ע"ב דמוח חכמה דג' א' דישסו"ת ובתוך כולם מלובשים האורות שהם נרנח"י והם ג' היות בניקוד פס"ח והם נרנח"י דחיות דנרנח"י דנח"י דנרנח"י דנשמה בכלים פנימיים דכללות חח"ן דג"פ כח"ב דה"פ בינה דמ"ה וב"ן דמ"ה דחיצו' דזו"ן וכמו כן כבר היו חלקי המלכיות והדמות ומס' השמות וחלקי הנפשות דמוחין הנרנח"י הנז' בכלים הפנימיים דכללות חח"ן דג"פ כח"ב דה"פ בינה דחיצו' דמ"ה וב"ן דמ"ה דיעקב ורחל ועתה ע"י לקיחת הכוס ובסגולת הדבור של ברכת הקי' יכוין להמשיך ג' קוי ימין דכללות חח"ן דנה"י וחג"ת וכח"ב דה"פ אי' עילאה עם המו' פנימיים דצ' ומקיפים דל"מ דה' צלמי נרנח"י דחיה דב"ן דמ"ה שם אכדט"ם ב' צלמי נ"ר ושם קס"א ג' צלמי נח"י עם מו' דחכמות דקט' ב' שהם שם הנז' וגד' ב' שהם שם ע"ב מלובשים בהם ובתוך כללות חח"ן דד' צלמי המו' הנז' מלובשים הנרנח"י שהם ג' היות בניקוד פס"ח שהם נרנח"י דחיות דנרנח"י דנרנח"י דחיה דב"ן דמ"ה לכלים חיצו' אמצעים ופני' דכללות חח"ן דנה"י וחג"ת וכח"ב דה"פ חכמה דב"ן דמ"ה המ' והדמות ומס' השמות עם חלקי הנפשות דכל כללות הכלים והצלמים והמו' והנרנח"י הנז' לכלים חיצו' ואמצעים ופנימיים דכללות חח"ן דנה"י וחג"ת וכח"ב דה"פ חכמה דב"ן דמ"ה דיעקב ורחל, ועוד תוסיף לקחת חלקי החסדים דלאה לאו"פ וחלקי הגבו' לאו"מ ולעולם סדר הכונה להמשיך כל מו' וההיות דחב"ד דז"א או דנוק' ונשארים שם הפרקין העליונים ונדחים הב"פ לחג"ת ומשם נדחים הפרקין התחתו' לנה"י וצריך לכוין כל הכונות אלו במעשה שהוא לקיחת הכוס בז"א או באכילה ושתייה בנוק' אלא שהוא באו"פ דזו"ן כי כל מה שיש בפנימי יש במקיף כנודע בדרושי ציצית ובדרושי ק"ש וכוונות קדוש דליל ש"ק ואין הפרש ביניהם כלל:

נרפס חב"ד ד' קווי חח"ן בג"ה וחז"ג דדת"י דקט' א' דתבו' אלא שהקו ימין נכנס בעצם ושאר הקוין בהארה בלבד, יכוין להמשיך ב' קוי ימין חח"ן והארת ב' קוי שמאל וקוי אמצ' שהם בג"ה וחז"ג דדת"י דב"פ נה"י וחג"ת דה"פ תבו' עם חח"ן בג"ה דת"י דב' צלמי נ"ר דנרנח"י דנשמה דב"ן דמ"ה ודב"ן שהם שמות אלקים דיודין דההין דאלפין בציור יו"י וציור יו"ד עם המוחין דחו"ב וחז"ג דקט' א' שהם ב' אלקים כנו' מלובשים בהם עם הנרנח"י שהם י"ב היות הג' בניקוד פס"ח מלובשים בחח"ן וג' בניקוד צש"ק מלובשים בבג"ה וששה בניקוד מח"ש מלובשים בחז"ג דדת"י שהם נרנח"י דחיות ונשמות ורוחות דנרנח"י דנ"ר דנרנח"י דנשמה לכלים חיצו' ואמצעים דחח"ן בג"ה דת"י דפרצו' בינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דחיצו' זו"ן וחלק המלכיות והדמות והמס' דשמות ונפשות דנרנח"י הנז', יכוין להמשיך לחח"ן בג"ה דת"י

☞ הערת הרד"מ לאחר כוונות לקיחת הכוס (אור"ה דף ט' רע"ב) ☞

וצריך לכוין כל הנז' (קט"ב וגד"ב, עיין כוס שני) בלקיחת הכוס, אלא שהוא בבחינת אור פנימי. ולחזור ולכוין בדיבור של הברכות וקידוש בבחינת אור מקיף, כי כל מה שיש בפנימי יש במקיף.

☞ בענין זה - שערי רחמים (ח"ב ש' רי"ן) ☞

ש' כתוב בסידור כוונות זמניות, בקידוש ליל פסח (דף ט' רע"ב), וז"ל: וצריך לכוין כל הנז' בלקיחת הכוס, אלא שהוא בבחינת אור פנימי. ולחזור ולכוין בדיבור של הברכות וקידוש בבחינת אור מקיף, כי כל מה שיש בפנימי יש במקיף, ע"כ. צריך להבין, מהו כונת הדברים? היה צריך ע"י הכוס שהוא בחינת מעשה, לתקן אור חיצון, והאור פנימי יהיה נתקן ע"י הדיבור, עם המקיף, היע"א.

ת' נ"ל לבאר בזה שיכוין כל הנז' ע"י לקיחת הכוס, הוא להמשיך מוחין דאח' שבהם. ואח"כ, ע"י הדיבור של הקידוש, יכוין להמשיך מוחין דפנים שבהם, ע"ד שמצינו בפנימיות בתפילת ערבית, שמכונים עד באהבה בבחינת מוחין דאח', ומתיבת באהבה ואילך, בבחינת מוחין דפנים. ועד"ז יהיה בחיצוניות, בסדר ליל פסח בארבע כוסות ובמצות. יען כי הוא פרצוף כללי דחיצוניות, וצריך להתקן ע"ד הפנימי ממש. ונכון לכוין בסוף הסדר, הזווגים דשים שלום, ע"ד הפנימיות. מהרה"ג שד"ה (נר"ו) זצ"ל. **ומוסף** הרה"ג שד"ה, בשאלה נר"ד, וז"ל: דמ"ש רחל העומדת באח', מדבר על פרצוף החיצוניות, הנתקן ע"י מעשה הסדר, הכוסות והמצה כנודע. וכל מה שנעשה בתפלה מוחין דאח' ונסירה וחזרה רחל פב"פ, ונמשכו בזו"ן מוחין דפנים, כ"ז הוא בפרצוף הפנימיות הנתקן ע"י הדיבור בתפלת ערבית. ואח"כ בסדר זה יהיה לתקן פרצוף החיצוניות, אב"א ונסירה וחזרת פב"פ, הכל ע"ד הפנימיות... **וכן** מובא בסוף סידור רבינו אשר (עמוד 13, ד"ה עוד מצאתי). הרב מרגליות מעיד שלמד מפי השד"ה, שיש לכוין באח' מכוונת גד"א (דף ו' בסידור אור"ה). ואח"כ בקידוש, בפנים.

☞ הקדמה על הכרפס ☞

[העתקה מסידור נהר שלום לרבי וידאל קווינקא לליל פסח, עם הערות מהלימוד]

כרפס יכוין לקיים מצות אכילת כרפס, ועי"כ מתבררים מוחלקי הכלים ואורות דרפ"ח המתחסים למצוה זו, ועולים ומתחברים [...]

(א"ה ובי"ק) א נראה מדברי הרב שלום (הרש"ש) שזה שכותב הרב בפסח בכל מקום שיכוין שגדלות ראשון כבר היה מקודשת היום, אינו רוצה לומר שבכונה לבד (היינו בהוראה בלבד) ¹ שהיה כך דאי (היינו שלא צריך לכוין בשמות), אלא צריך לכוין המוחין והכלים והנרנח"י, שהרי ² כתב על גבי עמוד (בכותרת שמעל טור השמות) דגד' דחח"ן, כתב וז"ל חח"ן דגדלות א' וב', וכן כתב בעמוד דכוס ראשון, ו[דכוס] שני: בג"ה דגד' א' וב'. ומה צורך לכתוב כך, כיון שכבר כתב בהקדמה הקטנה שעל גבי המוחין (בהוראה): יכוין שכבר היה בקדושת היום גדלות ראשון דיסו"ת, ועתה יכוין וכו'. ומה צורך לכתוב אח"כ ע"ג עמוד של המוחין ממש חח"ן דגדלות א' וב', היה דאי לכתוב חח"ן דגד' ב', ואילו גד' ראשון כבר כיון אותו בקראות אותה הקדמה קטנה (בהוראה). ועוד ראה ברורה מכונת הק"ש, שבמילת ישראל כתב: יכוין שכבר היה חח"ן בג"ה דת"י דגד' א' דיסו"ת בקדושת היום. ומביא הפרצו' (שמות מוחין וכלים) מוחח"ן בג"ה דת"י, כתוב במילת ישראל. ואם איתה שדאי בכונה בעלמה (בלי שמות), היה דאי במה שכתב ההקדמה שיכוין כך, ומה צורך להביא הפרצו' (שמות מוחין וכו')? ואין לומר שם (בק"ש) כמו שיש לומר כאן (בהגדה), שכאן היה אפשר לדוחה לדחות ולומר שהפרצו' (השמות) הוא לצורך גד' ב', אבל בק"ש אין לומר כן, שהרי הגד' ב' לא יבוא אלא ו"ק לבה, במילת אחד. אבל במילת ישראל אינו נכנס כלל ממוחין דגד' ב'. אלא (אם

1 פת"ע דף פ' סוף ע"ב.

2 יר"א 339.

כך) ודאי שזה הפרצו' (השמות) הוא לצורך מוחין דגד' א', שצריך לכוין כמו שבאו מתחילה (כלומר, צריך לכוין בגד' א' בתיבת ישראל בדיוק כפי שבא בקדושת היום, וכלשון הרב הנ"ל "המוחין והכלים והגרנח"י", כולל כלים. משמע שכבר נכנסו בקדושת החג, ועכשיו רק מזכירים אותו! וזה נלמד בגזירה שווה מהכרפס, כדלהלן).
ומנה נשמע שמי"ש הרב שהקטנות הראשון אחר שאנו עושים אותו בכרפס, צריך לכוין בכוס ב' שכבר היה בג'ה דקטנות א' ע"י הכרפס (וברור שבכרפס כבר נכנס הכל). וכן כתב בכוס ג' וד', שיכוין שכבר היה דת"י דקט' א' ע"י הכרפס (היינו בפנים. למרות זאת), **צריך לכוין עם המוחין כמו"ש בענין הגדלות ראשון שכוונת שכבר היה (מכה קדושת היום), הוא שיכוין הפרצו' (השמות) כמו שהיה מתחילה, כמו כן הוא כאן (קט"א).**

ומה שלא כתב הרב ע"ג עמוד המוחין דקט' ב' בג'ה דקט' א' וב', כמו שכתב ע"ג עמוד המוחין דגדלות ב' בג'ה דגד' א' וב', הטעם הוא ששם דומים, המוחין דגד' א' וב', לזה כתב כך מפני שיכול לכוין בזה הפרצו' למוחין דגד' א' וב', אבל במוחין דקט' שאין דומים מוחין דקט' א' לב' לא כתב בג'ה דקט' א' וב', שאינו יוצא חובה כאלו המוחין, אלא צריך לחזור על כוונת הכרפס ולכוין אותו עם אותו פרצוף³.

🌀 הגהת השד"ה על ברכת המצה (אור"ה דף י"ח סע"א) 🌀

הרב מהר"ש דוויד (ה"י) זצ"ל כתב, וז"ל: נלע"ד שד"ה, שצריך לכוין במטבע הברכה של אכילת מצה, שהיא ברכת המצות, עד מלך העולם, נה"י וחג"ת, קט"ב דאבא⁴ (צל"מ שלם, פנימי ומקיף). ובמלך העולם, להעלות הרפ"ח דגד"ב וגם דקט"א⁵. ובתשלום הברכה, ימשיך ל"מ דאבי"ע דגד"ב. וע"י אכילת המצה, שהיא עשיית המצה, צ' דצל"מ דגד"ב. ואח"כ יכוין להמשיך קט"א, אשר כבר העלה רפ"ח דיליה במלך העולם. ונכון לכלול בברכת על אכילת מצה בחינת דאורייתא ודרבנן, המוחין דזו"ן הגדולים ודיעו"ר יחד, עד מלך העולם, קט"ב⁴ שלהם, ובתשלום הברכה ל"מ דגד"ב שלהם (זו"ן ויעו"ר). ובאכילת המצה, צ' דזו"ן הגדולים. וע"י הכורך, צ' דיעו"ר, כי אין לנו ברכה בפ"ע להכורך. וכן עד"ז בברכת הקידוש, במוחין דאימא, כנלע"ד עכ"ל.

וְלִי אני הצעיר, נלע"ד אפשר אם יראה בעיני ה', שכל המוחין הנמשכים במצה, בין דקט"ב דאבא, בין דגד"ב, הן דקט"א, יכוין להמשיך עיבור ויניקה של כל אחד ואחד, שהם נה"י וחג"ת דכאו"א, מתחילת הברכה עד מלך העולם, כידוע. והגדלות דכל אחד מהנ"ל, שהוא פר' כח"ב דכאו"א, ימשיך הל"מ שלהם בתשלום הברכה, והצ' שלהם באכילה. כמו שמצינו בעומר, שיש לילה אחת בכל שבוע לקט"ב, ולילה לגד"ב, וכן לקט"א. וכל אחד, יש לו ברכה מיוחדת, שהם נה"י וחג"ת, עד מלך העולם, והכח"ב בתשלום הברכה. וראיה לזה, שהרי המוחין דיניקה שיש בתחילת הברכה, הם עסמ"ב קס"א קמו"ג קג"א, וג' מ"ב דעס"מ. והם העולים במלך העולם, עם הרפ"ח דגדלות לאו"א וכו'. ולהמשיך צל"מ דגדלות וכו', לא אכדט"ם וא"ם ג"ל וכו'. ודוק' כי קצרתי. וכן דעת החברים הי"ו. ומה שנלע"ד כתבתי. ואם שגיתי את"ם. (הצעיר אליהו י' לעג'ימו ס"ט, איל"ה שלוחה).

3 לכאורה, הרב עושה גזירה שווה בין הקט"א לגד"א, ולכן הרב הכניס את הקדמת הגד"א בכרפס. וכמו שבקט"א, מכוין "שכבר היה", היינו נכנס בכרפס ולא יכנס עוד פעם בכוסות, כך אותו הדין בגד"א, יכוין "שכבר היה", מכה קדושת היום, ולא צריך להכניס בכוסות! אלא כל הלימוד של הרב כאן הוא להוכיח שלמרות שכבר נכנסו (גד"א וקט"א), חייבים לכוין בשמות "המוחין, כלים, ואורות".

4 לכאורה, קשה מהקדמת הרש"ש (תחילת כוונות זמניות), משמע שצריך לעשות בירורים עבור קט"ב דאבא בברכת המצה. א"כ איך הבאנו קט"ב דאבא בתחילת הברכה (היינו לפני מלך העולם), ובמלך העולם נעשה בירורים עבורו? ועי' באתי לגני ח"ה דף ס"א סע"א, ודף נ"ט ע"א. הבא"ל משנה קצת את לשון הסידור: עד מלך העולם, נה"י וחג"ת דקט"ב. במלך העולם, בירורים של ג"ד דקט"ב. בכך הדברים מתישבים עם הרש"ש בהקדמה.

5 לכאורה, קשה מהקדמת הרש"ש (תחילת כוונות זמניות), משמע שכבר עשינו בירורים עבור קט"א דיש"ס, בקידוש ולא במצה!

מרור

[הח"ן בג"ה דת"י דמוחין דאבא]

כשיאכל המרור יכוין שמספרו ד' אלפי"ן אלף אלף אלף מלאים דארבעה אהיה. כשנחסר מהם ד' שרשיהם, ישארו מת, והם דיני לאה. ואם נמנה גם הוא"ו דדעת שלה, יעלה מרוה. וצריך למתקם בחרוסת שהוא אותיות ח"ס רו"ת, כי רו"ת הוא מספר מילוי אדנ"י אלף דלת נו"ן יוד שהוא בלאה, כי השורש הוא ברחל. ורו"ת זה מתמתק ע"י חיי המלך שהוא מוחין דז"א שהם אהיה יהוה אהיה שמספרם חיים והוא מספר ח"ס. וגם הוא זכר לטיט שהיו"ד שבאמצע משמשת לב' הטמ"ן, והם י"ט י"ט, ב' מילוי מ"ה שבז"א, שכל י"ט מספר חוה, א' כנגד לאה שהיא חוה ראשונה שאחר פרצוף ישראל, וא' כנגד רחל, חוה הב' שאחורי ישורון. וב' כאחד מספרם בלאה, כי עיקר הטיט הוא למתק דיני לאה*, כדי שתוכל רחל שעיקר הזיווג בליל זה הוא עימה, לקבלם כשהם ממותקים

יכוין להמשיך מחצ"ד דז"א שלושה שמות אהי"ה יהוה אהי"ה צגי זי"ים כמספר זי"ס של זרוסת
21 26 21 68 68

יכוין להמתיק דיני לאה כרמוזים צמרור צגי מו"ת כמספר ארבע מילואי אלפי"ן
446 446

אלף אלף אלף אלף עם ו' דדעת דלאה
6 110 110 110 110

ולריך למתקם בחרוסת

לאה היא המילוי דשם אדנ"י כמספר רו"ת של זרוסת
אלף דלת נו"ן יוד צגי רו"ת
606 10 56 430 110

והחרוסת זכר לטי"ט שהוא ט"י י"ע כמספר שני מילואי שם מ"ה וכמספר שתי פעמים חוה כנגד לאה ורחל
19 19

י"ט - רחל ט"י - לאה
יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא
19 19

ויכוין למתק דיני לאה כדי שתקבלם רחל ממותקים.

*שער ח"ב ע' נו"ר. דיני לאה הם החו"ג דלאה שהמשכנו לרחל בשתיה ובאכילה.

לד' תיקונין תתאין דדיקנא דז"א. וכללות ג' ע"ב מתיקון הי"ג דדיקנא דא"א לתיקון הי"ג דדיקנא דז"א. גם יכוין להמשיך לז"א הארה מן שורשו שהוא מלפ"ך דצפאה ימנית דא"א שהיא מל' דכתר וחכמה דמ"ה סוד החסדים. גם יכוין כי הויה זו דחיוורתי שעבר על פני ז"א ונעשה הארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא דיליה היא קוראה אל הויה דע"ב דד' תיקונין עילאין דדיקנא דא"א שתרד להאיר בה :

ובמלת ה' הב' אז יכוין להמשיך הויה דע"ב דד' תיקונין עילאין דדיקנא דא"א להויה דע"ב דחיוורתי שבהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א. וזהו ה' ה' הא' דחיוורתי והב' דד' תיקונין עילאין. אח"כ יכוין כי הויה דע"ב דד' תיקונין אמלעיים דדיקנא דז"א קוראה להויה דע"ב שבהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא שתרד להאיר בה. ואז יכוין להמשיך אור אותה הויה דע"ב שבהארת ד' תיקונין עילאין להויה דד' תיקונים אמלעיים דז"א. אח"כ יכוין כי הויה דע"ב דד' תיקונין תתאין קוראה להייה דע"ב דחיוורתי שבהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא שתרד להאיר בה. ואז יכוין להמשיך אור אותה הויה דחיוורתי להויה דע"ב דד' תיקונין תתאין דז"א. גם יכוין להמשיך לנוק' הארה מן שורשה שהוא מלפ"ך דצפאה השמאלית דא"א שהוא מל' דכתר וחכמה דב"ן סוד הגבורה.

ויעבור לעכב אור הטיפה. לבקוע יסוד דאימא. לגלות חו"ב וחו"ג דז"א. להשלים י"ג תיקונין. יסוד ומ"ן דאימא ללאה. ה"ג מדעת ז"א ללאה. להמשיך ע"ב חלק א' מהטיפה לחסד דז"א ולקבץ ג' ע"ב דחג"ת לגבורה.

ע"ב לחסד דז"א

יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי

רי"ו לגבורה דז"א

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יהוה יוד הא ואו הא

לזווג ישראל עם לאה
להמשיך ע"ב מחסד דז"א ללאה

יאהלוההים
יוד הי ויו הי

יהוה ה"ח יהוה

להמשיך טיפת ה"ח מדעת ז"א ללאה

יהוה

יהוה יהוה

ע"ב יכוין להסלות חלק א' מהטיפה להעשות ד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א להמשיך הארה מע"ב רי"ו לרשימו דנוק' שבאחורי ז"א ועמה נשלים ז"א הויה שלימה.

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יהוה יוד הא ואו הא

שורה פיו. ובדקו שורה ו' :

קדש חכמה חחין דגד' אי דישסות כבר היה ולהמשיך חחין דקפי
 ב' וגד' ב' דאי' עי' יכוין שכבר היו מנח קדושת היוזם ג' קוי
 ימין כללות חחין דג'פ כחיב דהיפ ישסות דחיצוי עם מוחין פנימיים
 דצי' דצלם ומקיפים דלם דכללות חחין דג' צלמי נחיי
 דנרנחיי דנשמה דמיה ובין דמיה שהם ב' שמות קס'א ובתוכם
 מלובשים שתי שמות עיב דמוח חכמה דגד' אי דישסות ובתוך כולם
 מלובשים האורות שהם נרנחיי והם ג' הויות בניקוד פס'ח והם נרנחיי
 דחיות דנרנחיי דנחיי דנרנחיי דנשמה בכלים פנימיים דכללות חחין
 דג'פ כחיב דהיפ בינה דמיה ובין דמיה דחיצוי דזוין וכמו כן כבר
 היו חלקי המלכיות והדמות ומס' השמות וחלקי הנפשות דמוחין
 הנרנחיי הנז' בכלים הפנימיים דכללות חחין דג'פ כחיב דהיפ בינה
 דחיצוי דמיה ובין דמיה דיעקב ורחל ועתה עי' לקיחת
 הכוס ובסגולת הדבור של ברכת הקי' יכוין להמשיך ג' קוי ימין דכללות
 חחין דנהי' וחגית וכחיב דהיפ אי' עילאה עם המוי פנימיים דצי'
 ומקיפים דל'מ דהי' צלמי נרנחיי דהיה דבין דמיה שם אנדפ'ים ב'
 צלמי גיר ושם קס'א ג' צלמי נחיי עם מוי דחכמות דקפי' ב' שהם
 שם הנז' וגד' ב' שהם שם עיב מלובשים בהם ובתוך כללות חחין
 דדי' צלמי המוי הנז' מלובשים הנרנחיי שהם ג' הויות בניקוד פס'ח
 שהם נרנחיי דחיות דנרנחיי דנרנחיי דחיה דבין דמיה לכלים
 חיצוי אמצעים ופני' דכללות חחין דנהי' וחגית וכחיב דהיפ חכמה
 דבין דמיה דחיצוי דזוין ויכוין להמשיך עי' השתיה חלקי המי' והדמות
 ומס' השמות עם חלקי הנפשות דכל כללות הכלים והצלמים והמוי
 והנרנחיי

כונות שר שרולם זמניות ג

והנרנחי הנז' לכלים היצוי ואמצעים ופנימיים דכללות חחין דנהיי
וחגית וכחיב דהים חכמה דבין דמיה דיעקב ורחל, ועוד תוסיף לקחת
חלקי החסדים דלאה לאוים וחלקי הנבו לאוים ולעולם סדר הכונה
להמשיך כל המז' וההויות דחביד דזיא או דנוק' ונשארים שם הפרקין
העליונים ונדחים הכים לחגית ומשם נדחים הפרקין, התחתו' לנהיי
וצריך לכון כל הכונות אלו במעשה שהוא לקחת הכוס בזיא
או באכילה ושתייה בנוק' אלא שהוא באוים דזון ולחזור ולכוונם כל
הכוונות הנז' בדיבור אלא שהוא באוים דזון כי כל מה שיש בפנימי
יש במקיף כנודע בדרושי ציצית ובדרושי ק"ש וכוונות קדוש דליל
שיק ואין הפרש ביניהם כלל:

כרפם חביד ד' קווי חחין בניה והויג דדתי דקט' א' דתבו' אלא
שהקו ימין נכנס בעצם ושאר הקוין הארה בלבה, יכוין
להמשיך ב' קוי ימין חחין והארת ב' קוי שמאל וקוי אמצ' שהם
בגיה וחויג דדתי דבים גהיי וחגית דהים תבו' עם חחין בגיה דתי
דב' צלמי גיר דנרנחי דנשמה דבין דמיה ודבין שהם שמות אלקים
דיודין דההין דאלפין בציור ירי וציור יוד עם המוחין דחויב וחויג
דקט' א' שהם ב' אלקים כנז' מלובשים בהם עם הנרנחי שהם ייב
הויות הג' בניקוד פס"ח מלובשים בחחין וג' בניקוד צשיק מלובשים
בבגיה וששה בניקוד משיש מלובשים בחויג דדתי שהם נרנחי דהיות
ונשמות ורוחות דנרנחי דניד דנרנחי דנשמה לכלים היצוי ואמצעים
דחחין בגיה דתי דפרצוי בינה דבין דמיה ודבין דהיצוי זון וחלק המלכיות
והדמות והמס' דשמות ונפשות דנרנחי הנז', יכוין להמשיך לחחין בגיה
דתי דכלים היצונים ואמצעים דגים בינה דבין דמיה ודבין דיעקב

ג' כלי כלת דז"ח

ולכסאיר שם מו' דחכמס

כלי פנימי יהוה

ולדחות סח"ן לכלי חסד דנוקי

כלי חמאני צצב צבא

כלי פנימי אלה למד

כלי חילון צבא

כלי חמאני אלה למד

ועתה יכון להמשיך לנוקי נפשות
ומספר ומלי ודמות לג' כלים דחחין

כלי חילון אל

דכח"ב דנוקי

ולכסאיר שם כרכח"י ומו' דחסד

ג' כלי חכמה דנוקי

ולדחות סנלח לג' כלי כלת דנוקי

כלי פני יוד הא וו הה

כלי פניי אל

כלי חמאני יוד יוד הא יוד הא

וו, יוד הה וו הה

כלי חמאני א אל

כלי חילון במ

כלי חילון י יה יחו יהוה

ועתה עיי לקחת הכיס ג' אלהים ישחילופו אבדמ"ם והיין

שבתוכו ג' ע' שעם ה' אצבעות האוחזים בכוס ג' עיה

כמספר השם הנז' ועיי דבור הקדוש יכון להמשיך חחין דהיפ נה"י

וחגית וכחיב דהיפ דאימא עילאה עם מוחין פנימי דצ' ומקיסים

דל"מ דחחין דה' צלמי נרנה"י דנרנח דחיה דבין דמיה עם המוחין

דחכמה דעיבור ויניקה דקפ' ב' ישהם ב' שמות אבדמ"ם והמוחין

דחכמה דגדלות ב' ישהם ב' ישמות עיב ובי קס"א

חה"ן דמקיס' ב' דקטנות ב' דא"י

אֵהִיָּה

יְהוָה

אֵהִיָּה

יְהוָה

אֵהִיָּה

יְהוָה

חה"ן דמקיס' ל' דקטנות ב' דא"י

אֵהִיָּה

יְהוָה

אֵהִיָּה

יְהוָה

אֵהִיָּה

יְהוָה

חה"ן דצ' דקט' ב' דא"י

אֵהִיָּה

יְהוָה

אֵהִיָּה

יְהוָה

אֵהִיָּה

יְהוָה

אכדטם מוחין

אכדטם צלמים

לג' כלים דחכמה דח"כ דזיא

יוד הי וואו הא

י ית יהו יהוה

יוד הא וואו הא

ולשאיך שם נרנח"י דחכמה

ג' כלי נלח דז"א

ואח"כ יכוין לדחות ה"ח"ן לכלי החסד

פני' יהוה

אֱהִיָּהּ

חמי' צצב צבא

יְהוָה

חי' צבא

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

חחין דמקסי מ' דגדלות ב'

מוחין אנדטם

אֱהִיָּהּ

לבושין אנדטם

יְהוָה

ג' כלי חסד דז"א

אֱהִיָּהּ

פני' א אל אלו אלוה

יְהוָה

חמי' אלוה

אֱהִיָּהּ

חי' ארף למד

יְהוָה

ולשאיך שם נרנחיי דחסד ולדחות

הנצח עם שמות המי הנז' לכלי הנצח

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

מוחין אנדטם

לוי' אנדטם

חתן דמקיפי ל' דגדלות ב' דאי

יוד הי ויו הי מוחין

אהיה

אלף הי יוד הי לו"כ

יהוה

לג' כלים דחב' דכה"כ דחב' דז"א

אהיה

פני" יוד הי ואו הא

יהוה

למ"י יה יהו יהוה

אהיה

ס"י יוד הא ואו הא

יהוה

ולחשאי"ר שם גרנח"י וכו' דחכמה

חתן דצ" דגדלות ב' דאי"טו" פני"

לדחות הת"ן לג' כלי החסד

אהיה

אהיה אהיה

יהוה

יהוה יהוה

אהיה

אהיה אהיה

יהוה

יהוה יהוה

אהיה

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי

יהוה

אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי

כונות

שר

שלום

זמניות

ט

ג' כלי חסד דז"א

כלי פנימי א אל אלו אלוה

כלי חמשי אלוה

כלי חיצון אלף למד

ולכשחיר שם נרנח"י דחסד

ולדחות סנלח לג' כלי סנלח

אהיה אהיה

יהוה יהוה

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי

ג' כלי נלח דז"א

כלי פנימי יהוה

כלי חמשי צב צבא

כלי חיצון צבא

ועתה יכוין להמשיך לנוק' נפשות
ומספר ומלי' ודמות לג' כלים דחתין

(ג)

דהי"פ נה"י והג"ח וכח"ב דקט"ו ב'
וגדלות ב'

ג' כלים דחכמה דנוק'

כלי פניי יוד הא וו הה

כלי חמשי יוד יוד הא יוד הא

וו, יוד הה וו הה

כלי חיצון י יה יהו יהוה

ולכשחיר שם מו' דחכמה

ולדחות סח"ן לכלי חסד דנוק'

כלי פנימי אלף למד

כלי חמשי אלף אלף למד

כלי חיצון אל

ולכשחיר שם נרנח"י ומו' דחסד

ולדחות סנלח לג' כלי נלח דנוק'

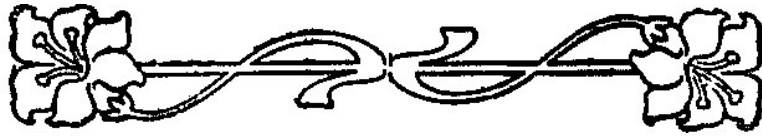
כלי פניי אר

כלי חמשי א אל

כלי חיצון במ

וצריך

וצריך לכון כל הנזי בלקיחת הכוס אלא שהוא בבחי' ארס ולהזוד
 ולכון בדיבור של הברכות וקידוש בבחי' ארס כי כל מה שיש
 בפנימי יש במקרה

בשבת יתחיל

יום הששי ויכולו השמים ר"ת יהודה
 והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום
 השביעי מלאכתו אשר עשה וישבות ביום
 השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך
 אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו
 שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים

לעשות:

בחול יתחיל

אלה מועדי יהוה ואהדוניה מקראי קדש
 אשר תקראו אתם במועדם:

ברוך אתה **יהוה אדני** יאהדונהי אלהינו

מקד העולם אשר בחר בנו מכל

(ז"א שביררנו מן הקל"י)

עם ורוממנו ה"ם מכל לשון וקד'שנו במצותיו

(צסוד חו"צ) ורתתן לנו יהוה אדני יאהדונהי (חכמס)

אלהינו כיס באהבה שבתות למנוחה ו מועדים

לשמחה חגים וזמנים לששון [את יום השבת הזה]

את יום חג המצות הזה (סכול כניסת מוח חכמס

צ"א ולכן סול יו"ט) את יום טוב מקרא קודש

הזה זמן חירותינו (כניסת עוה"ק דלכ"ל מזדווג עם

אימ"ל) באהבה מקרא קודש זכר ליציאת

מצרים כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל

העמים (שבתות ו) מועדי קדשך (באהבה

וברצון) בשמחה ובששון הנחלתנו

ברוך אתה **יהוה אדני** יאהדונהי מקדש (השבת

(ו) ישראל והזמנים :

ורחין

יכוין להמשיך יה דעיב דגדלות בי דאימא שבחכמה דזיא לרחין
 כלי פנימי דגוסא דזיא וברדתה מכה ינד פעמים בק"י ומתפשט
 מספר רח"ץ ושורש בי אותיות י"ה נשארים בחכמה
 הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי הי

כרפם

עיי אמירת הברכות ואכילה נכנס קו ימין דקט' א' בעצם ושאר הקוים
 נכנסים הארתם עתה בלבד דהיינו שיכוין להמשיך חחין בניה דתיי
 דחביד והגית ונהיי דכיס דנהיי וחגית דהיס דתבונה עם חחין כגיה
 דהיי דמוחין פנימים דצ' ומקיסים דל"מ דבי צלמי ניר דנרנחיי דבין
 דמיה ובין דבין עם מוחין דחביד דקט' א' דתבונה שהם בי שמות
 אלהים דיודין בקו ימין ובי שמות אלהים דההין בקו שמאל ובי שמות
 אלהים דאלסין בציור ין"י בקו החסדים ובי שמות אלהים דאלסין
 בציור ינד בקו שמאל דגבורות ובאכילת הכרפם יכוין שכרפם הוא
 סוד קט' א' דאימא הנכנס בחכמת זיא ומסני שבחכמה דקט' א' יש
 אלהים דיודין שמספרו ז' ובזיא יש ויק כל א' כלול מעשר שמספרו
 ס' כמס' מילוי השין לפיכך לוקהים כרפם שמספרו זשי"ן מלאה

יכוין כונת ברכת הגהנין ויספור גם המרור

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 בורא (חיה) פרי (כחיי) האדמה (מלכות)

ומקיים דלמ דב' צלמי ניד דנרנתיי דמיה דמיה ומיה דבין עב
המוחין דקטיב דאבא עיי שהם בי שמות אכדטם בקו ימן ובי
שמות

ועיי אכילת המלכ שהיא עשיית המלכ ל' דללם דגדיב ואח"כ
יכוין להמשיך קמ"א אשר כבר העלם הרס"ח דיליה במלך העולם
ונכון לכלול בצרכה על אכילת מלכ בחיי דאוריהא ודרבנן סמוי דזו"ן
הגדולים ודיעקב ורחל יחד עד מלך העולם קט"ב שללם ונחשלום
הצרכה ל"מ דגד"ב שללם ובאכילת המלכ ל' דזו"ן הגדולים ועיי
הכורך ל' דיעקב ורחל כי אין לנו צרכה בפ"ע להכורך וכן
עד"ז בצרכה הקידוש במוחין דאימא כנלע"ד עכ"ל.

ולי חני הצעיר נלע"ד אפשר אש יראה בעיני כי שכל המוחין
הנמשכין במלכ בין דקטיב בי דאבא בין דגדי בי סן דקטיב אי
יכוין להמשיך עיבור ויניקה של כל אחד ואחד שהם נה"י וחג"ת
דכאו"א מתחילת הצרכה עד מלך העולם כידוע וסגדי דכל אחד
מסג"ל שהוא פרי כח"ב דכאו"א ימשיך הל"מ שללם נחשלום הצרכה
וה"י שללם באכילה כמו שמלינו בעומר שיש לילה אחת בכל
שבוע לקטיב בי ולילה לגד' בי וכן לקטיב אי וכל אחד יש לו צרכה
מיוחדת שהם נה"י וחג"ת עד מלך העולם והכח"ב נחשלום הצרכה
וראיה לזה שהרי סמוי דיניקה שיש נחשלום הצרכה הם עסמ"ב
קס"א קמ"ג קנ"א וגי מ"ב דעס"מ והם העולים במלך העולם עם
הרס"ח דגדי לאו"א וכו' ולהמשיך ללם דגדי וכו' לא אכדע"ס וא"ס
ג"ל וכו' ודו"ק כי קנרתי וכן דעת החברים הי"ו ומה שנלע"ד
כחבתי ואם שגיתי אח"ס

ה"י אריהו י' לעג'ימי ס"ע

חיל"ה שלוחה

כאן הוא דומה לזה אלא שהוא באופן אחר והוא כי כל הפרש שיש בג' אלקים אלו הוא באות ה' לכן אנו רומזים לג' שנויים שיש בג' ההין אלו בסוד ציורם ולא בסוד מלואם רק בסוד פשוטים ולפי שהיותם פשוטים אין הפרש להכיר חיזה דחכמה וחיזה דבינה וחיזה של דעת כי יש זמן שאין האהים מלאין א"כ צמה יובדלו א' מחבירו רק בציר עד"ל כי ה' דאלהים דחכמה צורתה ד"ו ושל בינה ד"ו ושל דעת ג' ווי"ן והענין כי ג' שבתוך ה' הוא קטנה בלי ראש לכן לשעמים יקרא י' וזה בשהיא מצד חכמה שנק' י' וכשהיא מצד בינה נק' ו' כי הוא סוד ז"א הנקרא ו' בהיותו בסוד עיבור בתוכה אך מצד חכמה הוא טיפת י' לצד ומצד הדעת נעשה אות ה' בציר ג' ווי"ן כמ"ש בכוונת אלהי אברהם ע"ש סוד אי' המתפשטת בג' קוי"ז"א שצורתו ו' והדעת הוא קו' אמצעי שצורתו ו' לכן כל ה' זו נעש' ו' ונלע"ד כי הדעת מתפשטת בת"ת ויסוד והם ג"כ צ' ווי"ן שנעשים צורת ה' והנה אנו צריכין לצייר סוד ג' מצות בג' ציורים אלו והוא כי הלא ביארנו כי בסוד הגדלות הב' של אבא אנו קורין מצה א' ע"כ והשני ס"ג והם חו"ב דאבא לכן אנו מניחין השלימה ראשונה כי היא נגד חכמה שהיא שלימה אך השני' היא הפרוסה שאנו חולקים לשנים כנודע כי צורתה ה' ד"ו היינו צ' אותיות והוא סוד עיבור ז"כ שבתוך הבינה כי מן הבינה הנק' ה' יוצאין ז"כ שצורתם ד"ו כי ד' רמז למלכות והו' לז"א אך בהיותם בהם חיבור א' הרי ביארנו איך מצה שני' היא בינה לכן צורתה ד"ו והנה חצי הראשון אנו מניחין לאפיקומן והוא צורת הו' וחצי שני' שצורתה ד' אט מחברים אותה עם מצה א' השלימה ומצרכי עליה המוציא ו' ואכילת מצה המוציא נגד השלימה ואכילת מצה נגד הפרוסה ונגד הפרוס' זו אנו אומרים הא לחמא עניא כשמארו"ל מה דרכו של עני בפרוסה

מחזין דקטנות אבל היות הם בפנימיות הכלים תוך הכוסות והפן זה וזרף להבין איך אפשר שיכנסו בז"א בחי' עליונות דגוף אי' קודם שיכנסו כה"י שלה אך הכוונה שלעולם נכנסין ג"כ נה"י דאי' אך נכנסים ריקם בלי הארת נוחין דקטנות א' בתוכם לבל יאחזו בהם החיצונים אבל אח"כ שכבר נכנסו הגדלות אז נתמלאו אותן הכלים מן הארות מוהיין דקטנות א' והבין זה והגני חוזר לעניין הקידוש

רהי

הנה הב' רחיצת שאנו רוחצים ליל פסח הכוונה בהן לי"ה במלוי שהם סוד מוחין והם יו"ד ה"י אך ברחיצה א' תכוין יו"ד ה"י דע"ב וברחינה שני' תכוין ליו"ד ה"י דס"ג והנה ברחיצה תכוין שנכנס אור חכמה דאי' וזאת הארה נכנס בז"א וכו' הז"א רוחץ עצמו מן הדיכין שהי' בו בנאצרים והנה כאשר תכה יוד פ' ה"י עולה ש' תסיר השורש ב' אותיות י"ה שנשארים למעלה בחכמה דאי' הרי כשאר מנין רחץ

כרפס

אח"כ אנו לוקחים הכרפס והם סוד קטנית א' שלא נכנס עדיין אך עתה שכבר נכנס מוח גדלות דחכמה לכן עתה יכולין הקטנות ליכנס לכן התיבוקות שואלין בטיבול זה וסוד השאלה זו הוא מה שאנחנו כי איך יכנסו כל הגדלות ואח"כ מביאין הכרפס להכנס הקטנו ועד"ל יתבאר שאר השאלות מה נשתנה ושאלות כיוצא באלו כמ"ש לקמן ויתורנו במ"ש עבדים היינו יחין יכולין שנכנס קטנות א' דאבא וזהו הארה לצד והנה נבאר איך נרמז במצה מוחין דאבא והוא כי תדע גי' הם בסוד הציור דה' כי הדרך הוא כשהשמות הם שוים זה לזה ואין ביניהם הפרש רק בסוד אות א' ואין צריך לכיוון רק באותו הפרש לצד וכמ"ש בענין יהא שמייה רבא וכו' שהוא סוד ג' אלקים אלו ולפי שאין הפרש ביניהם רק במילוי ה' של אלקים או ציודין או בהי"ן או באלפין שסימנם יה"א לכן אין אנו רומזים רק אותן לצדס וזא יהא שמייה רבא וכן

שַׁרְד הַפֶּסַח

אמונם

אלי חיים שמעתי צענין המצה
 הב' הנחלקת לחצאים שהחצי
 הנשאר בין השמים אשר עליה אנו מצרכין על
 אכילת מצה שהיא נגד ה'תתא' שהיא דלה ועני'
 וזכו הא לחמא עניא והחצי הנשאר לאפיקומן רמו
 לה' עלאה שהיא עשירה לכן היא צאה על השודע
 כלודע והענין כי תחלה צורתה ה' ונפרסה ואנו
 לוקחים הציה שהיא אות ל' הנק' לחמא עניא כי ר'
 פני' דלה ועני' והנה בחיבורה עם הראשונה אז
 נעשית צורת ד"י נגד השלימה שהיא י"ס וד' נגד
 הפרוסה להיותה פרוסה אנו צריכין לחברה עם
 השלימה ואז הקרא השלמה ד"י נגד החכמה ד"ו
 נגד הבינה ומצה ג' שאורתה ג' ווי"ן שהיא מצה
 ג' לכן היא ג' ווי"ן

ג"כ צאלקים דהה"ן ובאלקים דאלפין ותכוין צענין
 ציורים היינו יו"י ויו"ד צסוד חו"ג דיסוד תבינה
 שנכנס צדעת ז"א

מהר"ן

זלה"ה נלע"ד טעם ששאלין
 התיטקות זאת הקושיא דוקא ולא
 הגדולים הוא כי תנוקת רומזים לנה"י דז"א וכו' דע
 כי כלי מיוזן דז"א נק' נה"י ושם מתפשטין מוחין
 דקטנות א' וכלי אמצעי' נק' חג"ת ושם מתפשטין
 מוחין דקטנות שני וכלי פנימי נק' חב"ד ושם
 מתפשטין מוחין דגדלות א' וגדלות שני ע"ס צדדוש
 הכלל ותבין כאן והנה מאחר שרואין נה"י דז"א
 שכלים אחרים קבלין כל א' חלקו קודם שקבלו הם
 חלקם שהוא עולם הפוך לכן שואלים מה נשפפה
 דוקא התיטקות ומשיבין להם צדדים היינו לפרעה
 וכו' כנ"ל לקמן

מהר"ח

זלה"ה סוד מצה פרוסה הוא סוד
 לחמא עניא מה דרכו של עני
 צפרוסה הוא סוד מלכות הנק' עניא ובהיותה צפופה
 עני שהוא צפופה קודם נתינת התור' אז היא פרוסה
 צסוד פרס פרוסת מלכותך הנז' צדברי רז"ל והם
 צ' מיני פרוסת א' מה שנחלקה המלכות ממנו
 וניטלה וניתנה לחלקו וגם שם ג"כ היא פרוסה וז"ס
 ויהצית למדי ופרס חצי למדי וחצי לפרס כי תנאי
 התנה ביניהם כמאמרז"ל אי מינן מלכי מינייהו
 אפרכי והענין כי דע צכ"מ שגלו שכניה עמהם
 מלכות עלמנה גלתה לצבל רישא דדהצ' וכשנסתיים
 הגלות ההוא קיעלה השררה מצבל היו צריה לראש
 וניתנה לפרס ומדי וגלתה בין מלכות האלו למאן
 כי אותה המלכות היתה גולה אצלך פרס פרוסת
 למדי ופרס וסוד הענין כי צבל רישא לכן איך שם
 פיורוד אך מדי ופרס הם צ' זרועות וחדוהי כסף
 ושם נחלקו לצ' זרועות ובין פרס נקרא ג"כ ע"ש
 הפרוסה והחלוקה הנעש' בימיו כמ"ס אשר שם שמות
 בארץ וכיוצא בזה כו' ציאהר שלח כמ"ס ופסיק מלכי
 דפרס אשומע הכא ונחזור לענין כי הוא סוד ה'
 החאה

מהר"ן

זלה"ה נלע"ד הטעם שאנו מחלקים
 מצה השני' לשנים תיכף אחר הכרפס
 לצורות על הנכירה שלמעלה דז"נ שיעשה תיכף
 צתחילת הילולה ולא ממתנינים עד חצות ע"כ
 ונחזור אל הכוונה דיוחן שהוא מצה שני' והו' צצורת
 ד"ו יזין שנכנס הארות הטמות א' דאבא צבינת ז"א
 והוא אלקים צמלוי ההי"ן וחות ה' צכור ד"ו ולפי
 שנכנס הארות אלקים דה"הי"ן נכנסין ג"כ אלקים
 דז"דין ואלקים דאלפין כדי למתק ג' אלקים דאי'
 שנכנסו צעיכול הכרפס כל עצמות קטנות א' כי
 קטנות א' דאבא הי"ן נכנס אלא בג' נוצות כמ"ס
 צע"ה ולפי שלא יתגברו הדינין דאי' שנכנסו
 צכרפס לכן נכנס ג"כ אות ה' שהו' מפנימו' הוד של
 אבא לבינת ז"א כדי לחבר עם החמה ז"א ולמתקם
 יחד ע"י זיוג של אבא ורבן זה מאוד ז"ל והנה
 כרפס גי' שין סוד אלקים דיודין שהוא צקו החכמה
 כנודע ועולה בגי' ש' וכשתמלא ש' זויהיה שין
 מיין כרפס ושין צמלואה עולה ש"ס והנה ש' רומז
 לג' מוחין דקטנות ואות ס' רמז לו"ק דז"א ושאר
 אלקים דבינה ודעת צאים כלולים בזה הראשון וכבר
 יבואין ליכנס אחר כניסת מוח חכמה לכן צריך לכוין

תהאף ו"ס הא לחמא עפ"א לפן נפרסת
 לשתיס כי כן ה' יכולה להפרי' ויכר בה יותר משאר
 אותיות כי ד' על ו' נגד החל הליקחת ד' מדות
 באחורי ז"א שהם תנה"י והו' נגד לאה ששיעורה ו'
 מדו' אחורי ז"א והם כ"ח ז"ד ח"ג וכשנפרדי' כשאריו'
 שתיים אך בעת העושר אז כולם נעשו בחי' א' ואין
 ביניהם פירוד וז"ס ויחן ד' את האש' הנאה א' ביתך
 כרחק ובלאה וגו' וקשה דה"ל למימר אשר בנו בית
 ישראל אך מלת שתיהן היא מיותרת כי יודע כי
 רחל ולאה שתיים הם ולא שלשה אך הענין כי רחל
 ולאה היו נפרדות כי עדיין לא ניתנה תורה ועדין
 הי' להם לתם עוני שהיא בפרוסה אך בשבועות כבר
 ניתנה תורה לכן היא לבדה כלולה משתיהן ע"ש
 בדרי' שהיעותיו של א"א ע"ה היו ג' מיליון וחמין הי"ט'
 והנה אחר שאפיקומן רומז על לאה שהיא
 אות ו' דאורת ה' לכן תיכף אחר שנגלה
 לנו חשב שלא יאחזו החזיקים בפרטוף לאה ותעשה
 חמץ לכן נריך היכף לחלק לאה מן רחל כבוד יחך
 וישיגנה חזיה שהיא חמות ולא עוד שבכל
 הילוח בחמות לילה הוא זוג יעקב עם לאה ועתה
 ברחלה בליל' תיכף הוא זיוג ישראל עם רחל כמודע
 והנה למעל' שבכרפס נכנס כלי החיצון ויכתשט
 בשל' חזיה ויודע שדיבוק של ז"ג בסוד אחר באחור
 היא בכלי החיצון לכן תיכף שנתפשט כלי החיצון
 בז"ג נריך לעשות נכירה כדי להביא לרחל עקרת
 הבית לפני הז"א בסוד זה השולחן אשר לפני ד'
 וז"ס של יחך שאנו חולקים מנה שני' שהוא בסוד
 ד"ו פ"ו פ"ין כדי להביאם פכ"ש ולזוגם יחד ונריך
 לבצוע חלק א' גדול והב' קטן גדול נגד ו' ההטן נגד
 ד' והבן זה במ"ש בסוד אפיקומן ' **בזגיד** אח"כ
 אנו ממשיכין סוד מוח השני והוא בינה דאי' והוא
 שיה לכוס א' בכל פרטיו רק שזה חכמה דאי' וזה
 בינה דאי' וההפך ביניהם הוא כי הקטמת שני

מהר"ן

זלה"ה הנה עפ"י מ"ש הרב זלה"ה
 דאיתגלייח אי' עלאה בתהא
 ובתהא נפק המכות לכן ז"ל עשרה מכות על
 כוס שני הרומזת לבינה שמש' יצאו המכות ונתלבשו
 במלכות והכה אותן לכן בהגיע אל עשר מכות
 נריך להביא לפניו כלי סבור שהוא פגום שהוא רמז
 נגד ארור ונריך לשפוך עם הכוס בכל מכה ומכה
 מעט יין בכלי הכגום ולא כיש נורהין לטבול האלבע
 בכוס ונורהין לחוץ עם האלבע אלא שנריך לשפוך
 דוקא עם הכוס עצמו להורות שהכוס רמז למלכות
 ועם כח בינה המלוכש בתורה הוא שופכת הזעם
 והרין אף שהוא הזומא של דם נידות שנתקבצה
 בצטנה כל זמן גלות ממצרים עתה שופך אותה אל
 הקליפות וזזה מטרת עצמה מטומאתה כדי לזווג
 עם בעלה בסוד ונקתה ונזרעה זרע ואחר שפסקה
 מזוזה דם נידות נשאר בה דם טהור שהוא סוד יין
 המשמח שנתהקך אח"כ לחלב לכן ג"כ מה שנשאר
 תוך הגבס מן היין אין ראוי לשפוך אותו אלא אדרבה

נריך

זכר ונקבה ולריך לחצנים יחד עכ"ל ליל מה
 נשתנה זכאן לכלול כח"ג דדעת זכ"ו מה שלא
 ראינו דבר זה במ"א, צפומר שבו ג' חסדים
 דדעת, שבו ד' גבורות דדעת ולא כחוצ שיכוין
 לחבר זכ"ו, גם צעמידה צברכת מודים ועל כולם
 כהסדים לחוד וכגבורות לחוד ואין מכוונים
 לכלול זכ"ו וראיתי להרב פתח עינים [דפי"ד ט"ד]
 שהקשה בן אך תירונו אינו מובן שכי ח"ל
 לפי"ד נראה כטעם שלא תקנו ד' מלות ג"כ
 ט"ד ד' כוסות לביות הגאולה רמזה צאימא
 יעו"ש וזה אינו שייך לתרץ על הקודם ונראה
 שהוא ענין וטעם צפ"ע אבל בקושיא הנו"ל
 הגיה צ"ע כ"ע"א:

חשובה

מ"ש לכלול החו"ג דאימא זכ"ו
 לפי שהם דעת מלך אימא וכה"ג
 שבו כלולים זכ"ו ומה שלא מלינו זה צפומר
 שם שבו ג' הוא פרלוף א"א ובשבו ד' נוקי
 דאריך וכל שבו הוא תיקון פרלוף כללי צפ"ע
 לכן לא נכללו יחד וצעמידה צמודים והטוב
 שמך הם כלולים ג"כ כיון שנמשכו צברכת אחת
 מש"כ צבוכות שמופגנים זמ"ז לכן לריך לכלול
 זכ"ו, מברכ"ג שד"ה יל"ו :

א"ה

בני הצומר י"ל כיון שהמנהיג שנמשכו
 צליל פסח דח"פ הם הנמשכים ע"י
 הצומר לאט לאט כנודע א"כ הם כבר נכללו
 צליל פסח ועתה ג"כ כשנמשך הדעת שבו
 גו"ד ממילא יכיה נכלל זכ"ו כיון שכבר נעשה
 החכללות צל"פ היע"א :

שאלה

נרד) **שאלה** כחוצ צשכ"ו [דפי"א כט"ד]
 וז"ל ונכנסין מוחין דלחא
 צנים ח"ך ז"ה וכו' ויורדין עד למטה צז"ה
 צחוב שלו ושם יוללות צלחורי החוב ונכנסין
 צראש רחל הטומדת שם אצ"ה עם ז"ה ע"כ
 ל"ע וכו' פתח פדיון רחל אצ"ה כלא כבר
 נמשכו על המוחין דקטנות וגדלות צתפלת
 ערצית ותזרכ רחל פצ"פ עם ז"ה וכו"ה זוג"ה
 עילאח ואיך כי שרתל היא עומדת צלח" דז"ה
 ומקבלת חלק לחא דרך החזה היע"א :

חשובה

ע"י ציפכ ש"ע לשכ"ו [ד"ט
 ע"ג אות ט'] שהקשה בן ותירץ
 וז"ל נלפ"ד כמ"ש צבונת חמך וכו' שכל דבר
 שנקודתו בכל מקום שהוא מנתה שם רושם

ואינו זו משם לפולם נמלא שאלפ"י שכיח עתה
 פצ"פ חנו אומרים חמך לבח"ר אותם בני מקומות
 רשומים כראשונים שגרשמו צביוחם אצ"ה
 יעו"ש ועד"ז הוא זכאן שאלו מוחין דחלק
 לחא לוקחת אותם כרשימו דרתל דצחינת אצ"ה
 שכיחה שם עכ"ד ועיין להרב הו"ה [דנ"ל
 ע"צ] ד"ה וכפ"ה שכתב דכל המוחין שכליל
 פסח ועצומר נקראו מוחין דאצ"ה צפרך מוחין
 דשבוטות וא"כ אלפ"י ט"ז זוג צנ"פ הוא
 דאצ"ה יעו"ש ועד"ז תירץ צשמך ששון נשכ"ו
 [דק"ה ע"ג אות ד"ו] וז"ל לפי מ"ש הרש"ש
 כי צפסח החלת תיקון וכמשכת מוחין דאצ"ה
 נז"י הכוללים דזו השנה ונסורה וכמשכת
 מוחין דצנ"פ לז"י דשנה שצברת וכו' לפי"ז
 צחינת לחא ורתל כעומדים אצ"ה ונמשכים
 להם ג"כ מוחין דלח"ה הם דצחינת שנה זו וכו'
 וכל דרוש זה מדבר צז"י דשנה זו ע"כ :

והרד"ג שד"ה יל"ו תירץ דמ"ש רחל
 כעומדת צלח"ה מדבר על פרלוף

כהילוניות כנתקן ע"י מעשכ ה"סר הכובות
 וכמלה כנודע וכל מה שנעשה צתפלה מוחין
 דלח"ה ונסורה וחזרכ רחל פצ"פ ונמשכו צז"י
 מוחין דפנים כ"ז הוא צפרלוף הפנימיות כנתקן
 ע"י כדיוצר צתפלת ערצית ואח"כ כסדר זה
 יהיה לתקן פרלוף כהילוניות אצ"ה ונסורה
 והורת פצ"פ ככל ע"ד הפנימיות א"כ כבר
 מדבר על רחל דחלו"ה שהיא פדיון אצ"ה עכ"ד :

נדר) שאלה כחוצ צשכ"ו [דפי"ז ע"ג]
 וז"ל ובכורך נכנס פנימיות

ה"ת דלחא שהוא מ"ה וצ"ן צדעת דז"ה גדלות
 צ' וכוא ד' צליור ג' ויין ע"כ ל"ל דככלל הוא
 שיפורי דלחא צדעת דז"ה וס"ת דלחא כתר
 לז"ה ולמה עתה ה"ת דלחא צדעת דז"ה ?

חשובה כדבר מצוהר לפי שנמשך גדלות
 צ' דלחא חו"י עולים לחב"ת וכו'

כרב לעול וחס צ' מוחין ח"כ דמלך לחא
 דגדלות צ' וכו' ואלו הם צ' כמלות כעליונה
 וכאלמעייתו וכמלה כתהחוכה ב"ה היא מוח
 הדעת דמלך לחא דגדלות צ' ע"כ לפי"ז מובן
 ה"ת דלחא הוא צדעת דז"ה, כי כחסד דלחא
 צחכמ דז"ה, וגבורה דלחא צצניח דז"ה וכח"ת
 דלחא הוא צדעת דז"ה, מהרב אליהו דויך
 יהש"א

בשאלה רנא יעו"ש וכלן כי שכוה צסוד כפס
דז"ח שמשס יולא אור המקיף כוע"ח .

תשובה מ"ש לעיל בשכ"ז פה סח כוא
הפס דהצונה ר"ל הפס בגלות
א"י דהצונה לפי שצאים לז"ח גדלות צ"י שכוה
מכפס דהצונה ולמטלה לכן לריך לכרבות
בסיפור שצח יל"מ (א"י"ה צזה מחייבצ מ"ש
בשאלה רנ"ח כיעו"ש) חבל מ"ש פ"ה ס"ח אור
המקיף היולא מן הפס דז"ח צנחינת שיחה
מיירי אחר שצאו המוחין בגלות לז"ח ומכארת
הגבורות שציסוד דאימא מכחם צוקעים יסוד
דאימא שכוה בגרון ויולא מקלת אורות המקיפים
דגבורות מפס דז"ח ונטשים אור מקיף לז"ח
שלו לכן רמו סיפור יל"מ להצל המקיף היולא
מהפס, מהרבי"ג שד"ה יל"ו :

נמר **שאלה** מ"ש בשכ"ז (דפ"ג ע"ח)
שפ"י הכרפס נכנס מוח

חכמה דקטנות א"י דהצונה וכו' וכיולא צזה כי
צדרשי הכומר (דפ"ד ע"צ) שצולו כי דכל שצוע
נכנס קטנות א"י דישסו"ת כיפ"ש ל"ע דכלא
יודע מנינת ק"ש שלעולם א"ח לז"ח שיחסר
ממנו המיהין הפנימים דיניקה דהצונה שחם
צ דללם דיניקה ומכ"ש מוחין דעיבור דישסו"ת
כולם ולכן צארצט הלוקי ק"ש צכל אחד לח
נזכר המשכת צ דיניקה אלל חשלום היניקה
כמ"ש בשכ"ז (דו"ט ע"ד) יעו"ש וכ"כ צע"ח
שער ט"ל פ"ח כלל יוד שהיות דז"ח המוכרת
כוא מוחין פנימים דיניקה דאימא יעו"ש א"ב
ג"כ עתה צלול פסח כיון שא"ח לכיות חסר
מהקטנות דהצונה נמה ממשיכין אותו ע"י
הכרפס וכן צצומר צלול כי דכל שצוע כוע"ח :

השובה נראה שצמוחין דפסח היו חסורים
מז"ח המוחין דיניקה כולם כא

רליה שכתב הרב שחזר כז"ח לצחינת חכ"צ
ולא א"ן צו רק מוחין דעיבור וטוד שפיקר טעם
שקדם המשכת גדנות א"י דהצונה קודם בקטנות
כדי שנה יכיה אחיח לקלי וחס נאמר שהז"ח
צכוד הנידח ויב צו צ דיניקה דאימא כרי
יכיה יניקה ח"ו וע"כ מוכרת שגא ה"ה לז"ח
ממוחין דיניקה כלל ועתה כוא התחלת המשכתם
מהדש כו לר"י צניסן נצרה העולם, וכן ככרות
הרב יפה שכתב לשכ"ז (אות י"ד) אלל שכוה

ההש

וחש"ח וט"ן צזה בש"ר ח"ח ש"ה לר"ק ציחור
ע"י מהרבי"ח ר"ח ענתני זלוק"ל וכוע"ח :

רון **שאלה** כחוצ צסידור כמות זמניות
בקידוש ל"י"פ (ד"ט ע"צ) וז"ל
ולריך לכיון כ"ז צלקיחת ככוס אלל שכוה
צצהינת אר"פ ולחזור ולכיון צדיבור של ככרות
וקידוש צצהינת אר"מ שכל מה ש"ש צפנימי
יב צמקיף ע"כ ל"ל עכו כונת הדברים ה"ה
לריך ע"י ככוס שכוה צחינת מעשה לתקן אור
הלין וכא"פ יכיה נתקן ע"י דדיבור עס
המקיף כוע"ח :

תשובה י"ל לנאר צזה שיכוין כל הנז' ע"י
לקיחת ככוס, כוא לכמש"ך מוחין
דח"י שכתב וחס"כ ע"י דדיבור של הקידוש
יכוין להמש"ך מוחין דפנים שכתב ע"ד שמליו
צפנימיוה צתפלת כרצית שמוכוסים עד צאהבה
צצהינת מוחין דח"י ומחיבת צאהבה ואל"ך
צצהינת מוחין דפנים ופד"ז יכיה צחיל"י צסדר
ר"פ צארצט כוסות וצמלות יען כו כוא פרל"ף
כללי דהילוניות ולריך להתקן ע"ד הפנימי ממש
ונכין נכיון צסוף הסדר כזווגים דש"ס שלום
ע"ך הפנימיות, מהרבי"ג שד"ב גר"ו :

נור) **שאלה** כחוצ בשכ"ז (דפ"ג ע"ג)
אוצר החכמה ז"ל מרור כורך וכו' ועכ"ז

חני לריכוס להמתוק חת דדינים דלחא חטפ"י
ש"חין כזווג עמה ע"כ ל"ל שצכל כונות הפסח
כמוחין השייכים ללחא נכנסים צפנימיות כז"ח
ונחנים לרחל ולחא כ"ח נעלמת ואינה גגלית
א"כ לח יש מקום ולורך למיתוק כוע"ח :

תשובה מ"ש חנו לריכין להמתוק דינים
שצשנכנסו כמוחין דלחא ע"י שחיות ככוסות
ונמשכים לרחל חנו ממתקים אותם אלל רחל
יען כס צחינת דינים ולריכוס מיתוק, מהרבי"ג
שד"ב יל"ו :

רנח) **שאלה** כחוצ בשכ"ז (דפ"ה ע"ג)
ח"ל וצזה תצין טעם מלוח

לכפר ציליחת מלחים כו פסח ר"ל פה סח
שכס צחינת אר"מ היולא מן הפס (דז"ח)
צצהינת שיחה ודיבור ע"כ וקש דלעיל בשכ"ז
(דפ"ח כ"צ) כו דחינת שס סח מיירי צפס
דחינת ולכן לריך לכרבות צסיפור יל"מ וכנז"ל

כאן הוא דומה לזה אלא שהוא באופן אחר והוא כי כל הפרש שיש בג' אלקים אלו הוא באות ה' לכן אנו רומזים לג' שנויים שיש בג' ההין אלו בסוד ציורם ולא בסוד מלואם רק בסוד פשוטים ולפי שהיותם פשוטים אין הפרש להכיר חיזה דחכמה וחיזה דבינה וחיזה של דעת כי יש זמן שאין האהים מלאין א"כ צמה יובדלו א' מחבירו רק בציר עד"ל כי ה' דאלהים דחכמה צורתה ד"ו ושל בינה ד"ו ושל דעת ג' ווי"ן והענין כי ג' שבתוך ה' הוא קטנה בלי ראש לכן לשעמים יקרא י' וזה בשהיא מצד חכמה שנק' י' וכשהיא מצד בינה נק' ו' כי הוא סוד ז"א הנקרא ו' בהיותו בסוד עיבור בתוכה אך מצד חכמה הוא טיפת י' לצד ומצד הדעת נעשה אות ה' בציר ג' ווי"ן כמ"ש בכוונת אלהי אברהם ע"ש סוד אי' המתפשטת בג' קוי"ז"א שצורתו ו' והדעת הוא קו' אמצעי שצורתו ו' לכן כל ה' זו נעש' ו' ונלע"ד כי הדעת מתפשטת בת"ת ויסוד והם ג"כ צ' ווי"ן שנעשים צורת ה' והנה אנו צריכין לצייר סוד ג' מצות בג' ציורים אלו והוא כי הלא ביארנו כי בסוד הגדלות הב' של אבא אנו קורין מצה א' ע"כ והשני ס"ג והם חו"ב דאבא לכן אנו מניחין השלימה ראשונה כי היא נגד חכמה שהיא שלימה אך השני' היא הפרוסה שאנו חולקים לשנים כנודע כי צורתה ה' ד"ו היינו צ' אותיות והוא סוד עיבור ז"כ שבתוך הבינה כי מן הבינה הנק' ה' יוצאין ז"כ שצורתם ד"ו כי ד' רמז למלכות והו' לז"א אך בהיותם בהם חיבור א' הרי ביארנו איך מצה שני' היא בינה לכן צורתה ד"ו והנה חצי הראשון אנו מניחין לאפיקומן והוא צורת הו' וחצי שני' שצורתה ד' אט מחברים אותה עם מצה א' השלימה ומצרכי עליה המוציא ו' ואכילת מצה המוציא נגד השלימה ואכילת מצה נגד הפרוסה ונגד הפרוס' זו אנו אומרים הא לחמא עניא כשמארו"ל מה דרכו של עני בפרוסה

מנחין דקטנות אבל היות הם בפנימיות הכלים תוך הכוסות והפן זה וזרף להבין איך אפשר שיכנסו בז"א בחי' עליונות דגוף אי' קודם שיכנסו כה"י שלה אך הכוונה שלעולם נכנסין ג"כ נה"י דאי' אך נכנסים ריקם בלי הארת נוחין דקטנות א' בתוכם לבל יאחזו בהם החיצונים אבל אח"כ שכבר נכנסו הגדלות אז נתמלאו אותן הכלים מן הארות מוהיין דקטנות א' והבן זה והגני חוזר לעניין הקידוש

רהי

הנה הב' רחיצת שאנו רוחצים ליל פסח הכוונה בהן לי"ה במלוי שהם סוד מוחין והם יו"ד ה"י אך ברחיצה א' תכוין יו"ד ה"י דע"ב וברחיצה שני' תכוין ליו"ד ה"י דס"ג והנה ברחיצה תכוין שנכנס אור חכמה דאי' וזאת הארה נכנס בז"א וכו' הז"א רוחץ עצמו מן הדיכין שהי' בו בנאצרים והנה כאשר תכה יוד פ' ה"י עולה ש' תסיר השורש ב' אותיות י"ה שנשארים למעלה בחכמה דאי' הרי כשאר מנין רחץ

כרפס

אח"כ אנו לוקחים הכרפס והם סוד קטנית א' שלא נכנס עדיין אך עתה שכבר נכנס מוח גדלות דחכמה לכן עתה יכולין הקטנות ליכנס לכן התיבוקות שואלין בטיבול זה וסוד השאלה זו הוא מה שאנחנו כי איך יכנסו כל הגדלות ואח"כ מביאין הכרפס להכנס הקטנו ועד"ל יתבאר שאר השאלות מה נשתנה ושאלות כיוצא באלו כמ"ש לקמן ויתורנו במ"ש עבדים היינו יחין יכולין שנכנס קטנות א' דאבא וזהו הארה לצד והנה נבאר איך נרמז במצה מוחין דאבא והוא כי תדע גי' הם בסוד הכיור דה' כי הדרך הוא כשהשמות הם שוים זה לזה ואין ביניהם הפרש רק בסוד אות א' ואין צריך לכיוון רק באותו הפרש לצד וכמ"ש בענין יהא שמייה רבא וכו' שהוא סוד ג' אלקים אלו ולפי שאין הפרש ביניהם רק במילוי ה' של אלקים או ציודין או בהי"ן או באלפין שסימנם יה"א לכן אין אנו רומזים רק אותן לצדם וזא יהא שמייה רבא וכן

שַׁרְד הַפֶּסַח

אמונם

אלו חיים שמעתי צענין המצה
 הב' הנחלקת לחצאים שהחצי
 הנשאר בין השמים אשר עליה אנו מצרכין על
 אכילת מצה שהיא נגד ה'תתא' שהיא דלה ועני'
 וזכו הא' לחמא עניא והחצי הנשאר לאפיקומן רמו
 לה' עלאה שהיא עשירה לכן היא צאה על השודע
 כלודע' והענין כי תחלה צורתה ה' ונפרסה ואנו
 לוקחים הציה שהיא אות ד' הנק' לחמא עניא כי ד'
 פני' דלה ועני' והנה בחיבורה עם הראשונה אז
 נעשית צורת ד"י נגד השלימה שהיא י"ס וד' נגד
 הפרוסה להיותה פרוסה אנו צריכין לחברה עם
 השלימה ואז הקרא השלמה ד"י נגד החכמה ד"ו
 נגד הבינה ומצה ג' שאורתה ג' ווי"ן שהיא מצה
 ג' לכן היא ג' ווי"ן

ג"כ צאלקים דהה"ן ובאלקים דאלפין ותכוין צעני
 צוורים היינו יו"י ויו"ד צסוד חו"ג דיסוד תבועה
 שנכנס צדעת ז"א

מהר"ן

זלה"ה נלע"ד טעם ששאלין
 התיטקות זאת הקושיא דוקא ולא
 הגדולים הוא כי תנוקת רומזים לנה"י דז"א וכו' דע
 כי כלי מיוזן דז"א נק' נה"י ושם מתפשטין מוחין
 דקטנות א' וכלי אמצעי' נק' חג"ת ושם מתפשטין
 מוחין דקטנות שני וכלי פנימי נק' חב"ד ושם
 מתפשטין מוחין דגדלות א' וגדלות שני ע"ס צדדוש
 הכלל ותבין כאן והנה מאחר שרואין נה"י דז"א
 שכלים אחרים קבלין כל א' חלקו קודם שקבלו הם
 חלקם שהוא עולם הפוך לכן שואלים מה נשפפה
 דוקא התיטקות ומשיבין להם צדדים היינו לפרעה
 וכו' כנ"ל לקמן

מהר"ח

זלה"ה סוד מצה פרוסה הוא סוד
 לחמא עניא מה דרכו של עני
 צפרוסה הוא סוד מלכות הנק' עניא ובהיותה צפופה
 עני שהוא צפופה קודם נתינת התור' אז היא פרוסה
 צסוד פרס פרוסת מלכותך הנז' צדברי רז"ל והם
 צ' מיני פרוסת א' מה שנחלקה המלכות ממנו
 וניטלה וניתנה לחלקו וגם שם ג"כ היא פרוסה וז"ס
 ויהצית למדי ופרס חצי למדי וחצי לפרס כי תנאי
 התנה ביניהם כמאמרז"ל אי מינן מלכי מינייהו
 אפרכו והענין כי דע צכ"מ שגלו שכינה עמהם
 מלכות עליונה גלתה לצבל רישא דדהצ' וכשנסתיים
 הגלות ההוא קיעלה השררה מצבל היו צריה לראש
 וניתנה לפרס ומדי וגלתה בין מלכות האלו למאן
 כי אותה המלכות היתה גולה אצלך פרס פרוסת
 למדי ופרס וסוד הענין כי צבל רישא לכן איך שם
 פיורוד אך מדי ופרס הם צ' זרועות וחדוהי כסף
 ושם נחלקו לצ' זרועות וכן פרס נקרא ג"כ ע"ש
 הפרוסה והחלוקה הנעש' בימיו כמ"ס אשר שם שמות
 בארץ וכיוצא בזה כו' ציאהר שלח כמ"ס ופסיקין מלכי
 דפרס אשומע הכא ונחזור לענין כי הוא סוד ה'
 החאה

מהר"ן

זלה"ה נלע"ד הטעם שאנו מחלקים
 מצה השני' לשנים תיכף אחר הכרפס
 לצורות על הנכירה שלמעלה דז"ו"נ שיעשה תיכף
 צתחילת הילולה ולא ממתנינים עד חצות ע"כ
 ונחזור אל הכוונה דיוחן שהוא מצה שני' והו' צצורת
 ד"ו יזוין שנכנס הארות הטמות א' דאצא צבינת ז"א
 והוא אלקים צמלוי ההי"ן וחות ה' צכור ד"ו ולפי
 שפנס הארות אלקים דה"הי"ן נכנסין ג"כ אלקים
 דז"דין ואלקים דאלפין כדי למתק ג' אלקים דאי'
 שנכנסו צעיכול הכרפס כל עצמות קטנות א' כי
 קטנות א' דאצא הי"ן נכנס אלא בג' נוצות כמ"ס
 צע"ה ולפי שלא יתגברו הדינין דאי' שנכנסו
 צכרפס לכן נכנס ג"כ אות ה' שהו' מפנימו' הוד של
 אבא לבינת ז"א כדי לחבר עם חכמה ז"א ולמתקם
 יחד ע"י זיוג של אבא ורבן זה מאוד ז"ל והנה
 כרפס גי' שין סוד אלקים דיודין שהוא צקו החכמה
 כנודע ועולה בגי' ש' וכשתמלא ש' זויהיה שין
 מיין כרפס ושין צמלואה עולה ש"ס והנה ש' רומז
 לג' מוחין דקטנות ואות ס' רמז לו"ק דז"א ושאר
 אלקים דבינה ודעת צאים כלולים בזה הראשון וכבר
 יבואין ליכנס אחר' כניסת מוח חכמה לכן צריך לכיוון

תהאף ו"ס הא לחמא עפ"א לפן נפרסת
 לשתיס כי כן ה' יכולה להפרי' ויכר בה יותר משאר
 אותיות כי ד' על ו' נגד החל הליקחת ד' מדות
 באחורי ז"א שהם תנה"י והו' נגד לאה ששיעורה ו'
 מדו' אחורי ז"א והם כ"ח ז"ד ח"ג וכשנפרדי' כשאריו'
 שתיים אך בעת העושר אז כולם נעשו בחי' א' ואין
 ביניהם פירוד וז"ס ויחן ד' את האש' הנאה א' ביתך
 כרחק ובלאה וגו' וקשה דה"ל למימר אשר בנו בית
 ישראל אך מלת שתיהן היא מיותרת כי יודע כי
 רחל ולאה שתיים הם ולא שלשה אך הענין כי רחל
 ולאה היו נפרדות כי עדיין לא ניתנה תורה ועדין
 היו להם לתם עוני שהיא בפרוסה אך בשבועות כבר
 ניתנה תורה לכן היא לבדה כלולה משתיהן ע"ש
 בדרי' שהיעותיו של א"א ע"ה היו ג' מיליון וחמין היט'
 והנה אחר שאפיקומן רומז על לאה שהיא
 אות ו' דאורת ה' לכן תיכף אחר שנגלה
 לנו חשב שלא יאחזו החזיקים בפרטוף לאה ותעשה
 חמץ לכן צריך היכף לחלק לאה מן רחל כבוד יחך
 וישיגנה חזיה שהיא חמות ולא עוד שבכל
 הילוח בחמות לילה הוא זוג יעקב עם לאה ועתה
 ברחלה בלית' תיכף הוא זיוג ישראל עם רחל כמודע
 והנה ל' למעל' שבכרפס נכנס כלי החיצון ונתפשט
 בעל' חזיה ויודע שדיבור של ז"ג בסוד אחר באחור
 הוא בכלי החיצון לכן תיכף שנתפשט כלי החיצון
 צ"ל צריך לעשות נכונה כדי להביא לרחל עקרת
 הבית לפני הו"א בסוד זה השולחן אשר לפני ד'
 ו"ס של יחך שאנו חולקים מנה שני' שהוא בסוד
 ד"ו פ"ו פ"ין כדי להביאם פכ"ש ולזוגם יחד וצריך
 לבצוע חלק א' גדול והב' קטן גדול נגד ו' ההטן נגד
 ד' והבן זה צ"ש בסוד אפיקומן ' **בזגיד** אח"כ
 אנו ממשיכין סוד מוח השני והוא בינה דאי' והוא
 שיה לכוס א' בכל פרטיו רק שזה חכמה דאי' וזה
 בינה דאי' וההפך ביניהם הוא כי הקטמת שני

מהר"ן זלה"ה הנה עפ"י מ"ש הרב זלה"ה

דאיתגלייח אי' עלאה בתהאיה
 ובתהאיה נפק המכות לכן ז"ל עשרה מכות על
 כוס שני הרומזת לבינה שמש' יצאו המכות ונתלבשו
 במלכות והכה אותן לכן בהגיע אל עשר מכות
 צריך להביא לפניו כלי סבור שהוא פגום שהוא רמז
 נגד ארור וצריך לשפוך עם הכוס בכל מכה ומכה
 מעט יין בכלי הכגום ולא כיש נורהין לטבול האצבע
 בכוס וצריך לחוץ עם האצבע אלא שצריך לשפוך
 דוקא עם הכוס עצמו להורות שהכוס רמז למלכות
 ועם כח בינה המלוכה בתורה הוא שופכת הזעם
 והרין אף שהוא הזומא של דם נידות שנתקבצה
 בצטנה כל זמן גלות מצרים עתה שופך אותה אל
 הקליפות וצוה מטרת עצמה מטומאתה כדי לזווג
 עם בעלה בסוד ונקתה ונזרעה זרע ואחר שפסקה
 מזוזה דם נידות נשאר בה דם טהור שהוא סוד יין
 המשמח שנתהקך אח"כ לחלב לכן ג"כ מה שנשאר
 תוך הגבס מן היין אין ראוי לשפוך אותו אלא אדרבה

צריך

ענין ספירת העומר

דרוש י"ב

הוא סויה דבין דהסין וקטנות הב' הוא אכדט"ס בבחי' חשבוט שהוא ע"ד והגדלות הב' הוא הויה דבין דהסין. ואמנם אלה חסדר ב' הכוונות יחד ככוס א' ואח"כ תכנין ב' ככוס הב' והסיבה היא לכלול אותם יחד בסוד זכר ונקבה. וכבר כתבתי בדרושים הקודמים ששמעתי שיש חילוק בקטנות הב' בין החסד לגבורה בשם אכדט"ס כי זה חשבוט ע"ה בסוד גי' יב"ק כמנין אותיותיהם וזה חשבוט ע"ד וזה בטמו בה' עדי עד. (הס ג') :

הנה נתבאר כי הגדלות הויה דו"ה הם לפי ששה בליל א' של פסח ואחר יום א' של פסח מסתלקין כל המוחין הנו' ומזויר לקדמותו ואח"כ מליל ב' ואילך אז את חזוין להמשיך המוחין הנו' כפי סדר המדרגות כל מדרגה ביום שלה ע"ה מלות ספירת העומר בן יום שבין פסח לעלת. ונדע כי אין הכרח נמנה לעולם ואינו נכנס במספר רק מן החכמה ולמטה והנה כאשר נספור ונמנה שבטה ספ' שיש מן החכמה דו"ה והם חכמה בינה דעת חסד גבו' ת"ת ושם הוא מקום החלטה בנין הנקבה מלכות מאחורי הת"ת כנודע ועמה הם ז"ל וכנגדם את סופרי' שכתבה שבועות אלו. ונמלא כי בכל שבוע מאלו ה' שבועות נקתת ספירת א' מו' ספירות הנו' והיות כי כל א' מאלו ה' הוא כלולה מכולם לכן לא הספיק ז' ימים אלא ז' שבועות וכל שבוע כולל ז' ימים. גם יכוין להשפיע מו' שבועות שהם מ"ט יומין דטוין אל מ"ט יומין טוקבין וכיון שהענין הוא להשפיע במלכות לריך להשפיע כסדר מחדש עד מל'. גם לריך לבוין בו' שבועות הנו' לתקן מה שפגם בז"ס ר"ל שבשבוע הא' יכוין לתקן כל מה שפגם בספירת החסד ובשבוע הב' כל מה שפגם בספירת הגבו' וכעד"ה בכל הו' שבועות :

סוד הברכה היא בסוד דיבור ההכל הכולל מן הפה שהוא סוד אור מקוץ. בא"י יכוין בזה הויה בשם מ"ה כזה יוד הא ואו הא ישן כי זאת הברכה היא כולה בז"ה ולכן תכוין לכלול בשם זה עשר שמות של מ"ה דאלפין להכליל אותם עשר דמ' של החסד והגבורה בז"ה עלמנו כי הלא הדעת שלו הוא עשרה מדוי' ה' חסדים וז' גבורות :

על ספירת העומר תכוין בר"ת ספירת העומר אל שם אדני' העולה בנין ס"ה. והענין הוא כי כמו שאנו משיכין שפע אל הו"א כך אתו לריכין להמשיך גי' אל הטוקבא. העומר הם עשרה אחוריים דהי"ה הנקרא' דמים ואמנם עשה בהתמשכ' חוץ ז"ה ונכללים בו נעשים בו בבחי' פנימי' ואינם בבחי' ד"ס אלא ביושר ונעשים י' שמות של אהי"ה הוא בני' כ"א וכשתמלאו יהיו בו עשר' אותיות והרי הוא בני' א"ל. והנה עשרה שמות א"ל הם בני' עמ"ד ותכוין להמשיך משם אל' הנו' הכולל משם אהי"ה כאמור אל שם אדני' הנרמז בר"ת ספירת העומר כנו' וזו שהיה בה אל אדני' כנודע. ובאומרך היום כך וכך לעומר תכוין כי יום הוא בני' א"ל הויה והסנה הוא כי כמו שבועות להמשיך אל' באדני' כך תכוין להמשיך שם אל' בז"ה הנקרא יהי"ה ובאמרך המספר היום כך וכך לעומר אז תכוין בסדר כל הכוונות שנבאר בע"ה :

הרחמן הוא יחזיר עבוד' בה"מ למקומ' ב"ב הוא תיקון סאור הפנימי ותחיל בשבוע א'. שבוע א' בחכמ' והיות' בע"ב. ליל א' נכלם מלכות דחסד א' ומתפשט ממנוח בגופא דו"ה בחסד של חסד שלו וכן בטוקב' נכנס מלכות דגבורה א' בחסד דחסד שלה ויכוין בזה הלילה הוא חסד שנחסד והיא סויה נקודתה בסגול **יהוה** ופנימיו' שלה ג"כ הויה בסגול ובמות ע"ב גדלות א' דחכמה דאבא וגם נכנס אות א' דאהי"ה ראשונה ויכוין באות א' של שם אבניתי' ויכוין במזמור מלת אלהים ויכוין בפי' של ישמחו י' של ישמחו. ליל ב' נכנס יסוד דחסד א' בחס' של חסד שלו ומלכות בגבורה של חסד וכן בטוקבא נכנס יסוד דגבורה בחסד דחסד ומלכו' בגבורה שלה והיא הויה נקוד' בשפא כזה **יהוה** ופנימיות שלה הויה בסגול כזה **יהוה** ובמות ע"ב גדלות א' דאימא וגם נכנס אות ס' דאהי"ה ראשונה ויכוין באות ב' של שם אבניתי' ובמזמור יתנו וכו' ש' של ישמחו ליל ג' נכנס יסוד דחסד א' בחסד דחסד שלו ויסוד ומל' בגבו' ות"ת וכן בטוק' מגבורה א' בחסד גבורה ת"ת שלה והיא הויה נקודה בחולם כזה יהוה ופנימיות שלה הויה נקודה בסגול כזה הויה

כוס הב' הוא בחי' מוח בינה דמדד אימא ותכוין בו שהוא אלהים דמילוי ההין ותכוין בגדלות הא' הוא הויה במילוי ס"ג. וקטנות הב' הוא שם אכדט"ס בבחי' התחלקותו לב' א"ס ג"ל וגדלות הב' גם הוא סויה במילוי ס"ג :

יהץ יתבאר לקמן בענין מוילא מלה :
בגיד כבר נתבאר ענין כוס הב'. עוד יכוין למלות סיפור י"מ ונתבאר בענין פסח פ"ה ס"ח :

רהצה והיא רחילה הב' גם היא בסוד י"ה ע"ד הנו' ברחילה הא' אלא ששם י"ה הזה תכוין אל שם י"ה הכולל מהויה דס"ג וגם הוא בהכאה יו"ד פעמים הי" כ"ל ונכנס גדלות ב' בינה שבגבורה :

כוציא מלה כבר נתבאר כי המוחין דמדד א' נכנסין ע"ד ד' טוסות היין אבל המוחין דאבא נרמזים באכילה מלה הנק' לחם ולחם הוא ג' היות ונדע כי שם הויה הוא באבא ושם אלהים באי' ועשה באכילה המלה לריך לבוין בקטנות הא' דמדד אבא ובגדלות הב' דמדד אבא וגם בקטנות הב' דמדד אבא האמנם לא קבלתי כוונתו וגדלות א' דמדד אבא כבר נכנסו מאלהים בענין ב' כוכות הא' כ"ל וזה ביושר. תכוין כי מלה בני' הוא הויה דפ"ב והויה דס"ג והם ב' מוחין חו"ב דמדד אבא דגדלות ב' הנכנס קודם הקטנות א' ואלו הם ב' המלות העליו' ואלמשי. והמלה החתונה הנ' היא מוח הדעת דמדד אבא דגדלו' ב' והרי נרמז גדלות ב'. אח"כ תכוין בקטנות הא' וזה עניינו כי המלה העליונה הוא אלהים דיודין חכמה דקטנות א' דאבא והמלה האמצעי' אלהים דהסין דבינה והמלה הנ' אלהים דאלפין דעת. עוד תכוין כי אות ה' דאלהים דחכמה דיודין ליורה ד"ן ושל פבינה ד"ו ושל הדעת ג' ויון ולכן המלה הא' שהיא י' אינה נפרסת וגם הנו' שהיא ו' אינה נפרסת האמ' האמצעי' שהי' כנגד ה' היא נפרסת כי ליו' היא דן ולכן חזיה הא' שהוא ו' מניחין אותה לאפיקומן וחזיה הב' שהיא ד' שהיא כנגד טוק' אתו מחברים אותה עם החכמה שהיא המלה הא' השלימ' ומכריכ' עליה המוילא ואכילה מלה המוילא כנגד השלימה ואכילה מלה כנגד הפרוס' ועל זו הפרוסה הב' שהוא כנגד אות ד' של אות ה' אתו אמרים הא' לחמא עינא וסכוונה היא כי מה שהיתה ה' שלימה נעשית לחמא עינא שהוא ד

כורר טרף ויתבאר' עמש ענין החרוס'. דע כי הויון הנעש' בליל פסח הוא עם רחל ואין זיווג עם לאה בליל זו. עוד מלאמי כסוד לזולתי וז"ל יסוד החרוסת רמו לביט סוד לאה ואנו לריכין למתק דיניה והנה טיב היוד' שבאלמנע נדרש לפניו ולאחריו ט"ו י"ט והוא מילוי מ"ה שהוא בני' י"ט והוא בנימ' חו"ה וכו' י"ט הם לאה ורחל ואין זיווג עם לאה בליל זה ועכ"ז אתו לריכין להמתיק את הדיקין שבה א' ג"כ וזה נעשה ע"י טיבול המרור דחרוסת ומלת חרוסת הוא דיבור רות ס"ח ורות הוא בזינה לאה ליהוד' כי שם אדני' במילואו תרע"א וכשתסיר פשוטו שיהיה ס"ה פנין אדני' לרחל ישאר מילוי שהוא רות' אל לאה וסתי אותיות ס"ה הם המוחין של ז"ה והם ג' שמות אהי"ה יהוה אהיה העוליס בני' ס"ח כמנין חיים המתקין את דיגי לאה הנק' רות וזהו חרוסת רות ס"ח. וז"ס המרור שהוא בני' מות ולכן לריך למתק את המרור ואת רות' הנו' באותיות ס"ח שהם חיים הנו' שהם מוחין של ז"ה. ובטורך נכנס פנימיות ת"ת דאבא שהוא מ"ה בין דעת דז"ה גדלות ב' והוא ד' בליו' ג' וז"ן :

שורחן שורך לריך לבוין כוונת האכילה הכח' אלנינו במקומ' (ג) **צפון** וסוף האפיקומן יכוין כי עשה נכנסה הו' שנשארה מאות הדין

חלר נרמז אח"כ יכוין בב' טוסות האחרים הנק' מוח דעת והם חסדים וגבו' ולכן בין ג' לר' לא ישפה כדי שלא להפריד ביניהם. והנה כוס הא' הוא חסדים שבדעת והנה הקטנות הא' שלו הוא אלהים במילוי אלפין אבל לורת הא' שבמילוי אות הא' היא לורת יו" ונדלות הא' הוא הויה דמ"ה דאלפין והקטנו' הב' הוא שם אכדט"ס בבחי' חשבוט שהוא בני' ע"ד וגדלות הב' הוא הויה דמ"ה דאלפין. והכוס האחרון קטנות א' דאלהים דמילוי אלפין אלא שורת האלף שבמילוי היא היא לורתה יו"ד וגדלות הא'

דבורה וביאורים : א) אמר הנהם מלאמי כתיב בלטה הכשות תנה אחת הגם כי אינה שייכה כאן כד' כד' פ"ו ע"ד שורה ל"ד עכ"ז אשתיקה כאן וז"ל משע"ב הפת"ש ז"ל י"ט ענין מה שפסקו מלמות בל"ג לטמר הוא כמה שידוע ע"י שבועות הראשונים היו בחכ"י. שבוע ה'ה הוא חסד שהוא נוסף וכו' ל"ג לשומר משא"כ גד' שבועות הראשונים שהיו בחכ"ד שהוא רישא. מש"ה כל זמן שהיו כתב"ד היה פועל דרין יפן לא שייך שם חרשה. אבל בני' שבועות האחרונים שהם נחמ"ס שהוא נוסף שייך חרשה ואינו טועל דרין. ועיין מזה בא"ד קדישא אדר יג' ת"ד בתקין המלמח שם אמר. וגם נחם יתאלל לל יתקר ולא יתחם כי לא אדם הוא להנחם. (י' פד אה א' נשוד הכי עיד ללאן